

**ÎN BEZNA
CEA MAI
ÎNTUNECATĂ A
NEGRULUI
ÎNTUNERIC**

OVIDIU EFTIMIE

**ÎN BEZNA
CEA MAI
ÎNTUNECATĂ
A NEGRULUI
ÎNTUNERIC**

OVIDIU EFTIMIE

© Ovidiu Eftimie

Contractul pentru pactul ficțional trebuie redactat în limba noastră și semnat și de partea română.

Toate drepturile rezervate.

eftimie.net

facebook.com/eftimie.net

patreon.com/eftimie

*Lorem ipsum dolor sit amet, ligula suspendisse nulla pretium,
rhoncus tempor placerat fermentum.*

I. O FATĂ RĂPITĂ

În luna ianuarie a anului 20... o răpire a unei fete de doar 18 ani dintr-un sat de amărăți din Dâmbovița a șocat și revoltat întreaga țară, care nu mai fusese așa de șocată și revoltată de la crima din decembrie anul trecut. Motivul nu era dispariția fetei în sine, fete de 18 ani dispar în mod frecvent, ci faptul că era deja al patrulea an în care se întâmpla această faptă în comuna Nicolae Bălcescu, formată din satele Boscheni, Săraci, Țigănie și Lihniții de Pădure. Atenție, nu vorbim despre comuna Nicolae Bălcescu din Călărași, de comuna Nicolae Bălcescu din Bacău sau de comuna Nicolae Bălcescu din Vâlcea, ci de comuna Nicolae Bălcescu din Dâmbovița, cea mai puțin cunoscută, aflată undeva în munți, mai sus de Fieni.

Până să ajungă în atenția presei, într-o perioadă în care nu prea erau știri, comuna Nicolae Bălcescu din Dâmbovița era cunoscută doar pentru că acolo se afla cel mai vechi gater de pe teritoriul țării noastre. Nu neapărat că țineau la tradiție,

pur și simplu nu au avut bani să cumpere unul nou sau să-l modernizeze pe ăsta. Numeroși lideri din administrația județeană sau centrală uitau în mod constant că există această comună iar când își aduceau aminte trimiteau fonduri din greșeală spre celelalte comune cu același nume, ceea ce a făcut ca Nicolae Bălcescu din Bacău să devină cea mai bogată comună din cele cu acest nume, având la un moment dat patru gateri, din care unul achiziționat cu fonduri europene și inaugurat cu fast chiar de președintele țării.

Dar Bălcescu de Dâmbovița a devenit brusc faimoasă în toată țara odată cu apariția știrii despre răpirea fetei și răpirile precedente. Adevărata forță civilizațională a meleagurilor, internetul, a îndreptat un tsunami de opinii pe acest subiect, în doar trei zile fiind înregistrate, conform agregatorului independent *statuscounter*, peste 2,7 milioane de păreri pe această temă. În privința împărțirii acestora 37% căinau puternic soarta fetei, 28% căinau în mod moderat și spuneau că se poate și mai bine, 18% căinau alegătorii din comună și observau că vina aparține în întregime PSD-ului iar restul de 17% susțineau cu înverșunare și dovezi că fata era cam curvă și poate și-o merita deci nu ar trebui căinată deloc.

Pe de altă parte, una din cele mai importante judecăți cu privire la incident, mestecată atât în mediile academice cât și cele de birt, era că numai în România se poate întâmpla așa ceva. Aparent doar această rasă de *homo sapiens*, cu tricolor la gât, era capabilă ca atunci când se-adună să producă evenimente random ce țin de activitățile specifice oamenilor s-o facă atât de lată încât nimeni de pe planetă să mai fi făcut

așa ceva. Impresia generală era că chiar și în îndepărtatul Peru doi localnici și-au dat căciulile croșetate din cap și naiurile de la gură și au discutat subiectul. „Băi Pedro, ai auzit ce s-a întâmplat în comuna Nicolae Bălcescu din România?” a întrebat primul. „Care dintre ele”, a vrut să știe celălalt în timp ce-și ștergea naiul cu căciula și aranja CD-urile în valiză. „Oricare, ce contează, nu mă mai întrerupe”, răspundea primul. Și-apoi îi nara întreaga tărașenie cu fata răpită și cum s-a mai întâmplat de patru ori tot acolo și nimeni nu face nimic. Iar acesta izbucnea „*O dios mio*, așa ceva, ai dreptate, numai în România se poate întâmpla”.

Altă idee vehiculată în spațiul public era că nu ne mai facem bine. Oricare doi bețivi care se întâlneau în centru, sanchi, cică venind de la muncă, își istoriseau unul altuia întâmplarea, condimentând cu titluri din presă și trăgeau această concluzie: „Nu ne mai facem bine - Așa-i. Mai bem berea asta și ne mergem acasă, da? - Sigur! Da să luăm și niște crochete de cașcaval că mi s-a făcut un pic fomiță”.

Ce unea în schimb toate aceste păreri era o idee de dojană la adresa oamenilor din zonă, care se făceau vinovați cu toții de situația dată. Așa ceva nu s-ar fi putut întâmpla, nu repetat oricum, dacă nu ar fi fost vorba de o indolență ciudată a localnicilor. Așa s-a trecut la faza superioară, respectiv jocul de șotron național cu păreri, în care fiecare jucător aruncă o piatră pe subiect, țopăie până acolo, emite părerea numărul X, conform căsuței pe care o ocupă, apoi ridică și se întoarce țopăind de unde a plecat în aplauzele celorlalți. Toată lumea arunca cu piatra, de la cel mai analfabet taximetrist la simpaticii MC Glume și DJ Spintecă

Labă, popularii animatori care realizau matinalul de la FolkFM.

Toate astea până a intrat pe teren un veteran al șotronului cu păreri, un ziarist pe nume Lucian Mindruta. Acesta a jucat pe o tablă de 8 (cea recunoscută și de Federație și de Comitetul Olimpic) și a aruncat direct acolo cu precizie, apoi a început să țopăie spre subiect și înapoi cu atâta grație că lumea a explodat în like-uri. Dojana aplicată de acest Lucian a fost atât de puternică încât o parte din public s-a speriat, ba chiar a simțit o senzație de părere de rău pentru bieții oameni din comuna Nicolae Bălcescu. Acesta a explicat că nu există doar indiferența nicolaebălceștenilor care a dus la acest trist eveniment, ci a întregii țării, populată de români abrutizați și egoiști care nu mai știu ce înseamnă interesul pentru semeni, niște șobolani. Făpturi fetide la suflet care bântuie această țară precum niște fantome lipsite de consistență. Sunt străvezii, vezi prin ele doar gunoiul pe care-l lasă în urmă. Când ne vom trezi din acest vis urât, a întrebat Lucian și a încheiat apoteotic: Probabil, niciodată.

Articolul său pus pe rețeaua Facebook a avut un puternic impact emoțional și social. S-a constatat o cocoșare puternică a populației țării care abia mai putea să circule sub povara acestei dojeni extrem de puternice. În cele din urmă până și Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării s-a autosesizat. Președintele acestuia s-a trezit furios de dimineață și, după ce s-a masturbat la fel de furios în fața oglinzii în timp ce striga Crezul, înlocuind pe Dumnezeu cu el însuși, a convocat o ședință extraordinară a Consiliului. De data aceasta a fost chiar și televizată, să vadă întreaga țară ce acuzații se aduc.

S-a arătat în deschidere că dojana, la fel ca și insulta, calomnia sau arătatul curului pe geam, are intenția să provoace tulburări emoționale în persoana dojenită. Între dojenitor și dojenit intervine o relație de dominanță, întrucât dojenitorul se comportă ca și cum ar ști el mai bine care e treaba, ceea ce-l pune într-o situație de inferioritate pe cel dojenit. Folosirea forței fizice, sau verbale, pentru a pune pe cineva într-o situație de inferioritate nu este permisă, întrucât provoacă efecte psihologice pe termen lung. Numeroase studii realizate în universități de prestigiu din Canada, SUA sau Marea Britanie au arătat că, de exemplu, oamenii care au fost supuși dojenii în copilărie au crescut cu sechele.

Lucian Mindruta a folosit apărarea greșită și a zis că și el a fost dojenit în copilărie și mai este dojenit în mod constant. În acest moment i s-a pus în vedere că exact aceasta este problema, omul dojenit în copilărie devine dojenitor ca adult și perpetuează acest ciclu al răului.

În minuta de încheiere a ședinței s-a precizat că la fel ca și ca "insulta" sau "calomnia" și "dojana" reprezintă un instrument cu care nu se poate exagera și prea multă dojană poate aduce atingere demnității umane, iar majoritatea locuitorilor din țară sunt umani. Și, deși Lucian Mindruta a dojenit nediscriminatoriu pe toată lumea, efectele negative ale acesteia nu pot fi ignorate. Totodată, s-a cerut și spânzurarea jurnalistului, în baza legilor în care funcționează CNCD, decizie care poate fi atacată la Curtea de Apel, conform unui act ce datează din vremea domnitorului Mavrocordat, care a specificat clar că hotărârile Inchiziției se răstoarnă doar la Apel.

După sentință, Lucian Mindruta a fost judecat de colegii săi jurnaliștii, care s-au împărțit în două tabere perfect egale. Unii s-au făcut că nu-l cunosc, în timp ce restul s-au lepădat de el ca de un cadavru de câine pe care l-au călcat cu mașina când ieșeau beți de la o petrecere cu politicieni. Una din cele mai răsunătoare voci pe lângă subiect a fost cea a jurnalistului Cristian Tudor Popescu, care a spus că regretă că s-a întâlnit odată în parc cu el și dacă ar fi știut ce jigodie e l-ar fi scuipat atunci în gură, pe loc și i-ar fi dezumflat și roțile la bicicletă.

Odată fiind condamnat jurnalistul, opinia publică a simțit că i se ridică o povară de pe umeri și a continuat să dezbată subiectul fără prezența enervantă a marelui barosan care strica jocul de șotron. De spaimă, mai multe festivaluri de film din Europa și-au trimis premiile la București, preventiv, să nu mai fie nevoie să și urmărească inevitabilele filme ale noului val de cinema pe această temă. O dubiță a deșertat în fața blocului în care cineastul Radu Jude era restant la întreținere 60 de kilograme de premii la toate categoriile.

Numeroși prezentatori TV au rămas cu urme pe față de la cât s-au schimonosit să pară îngrijorați pe subiect iar un cunoscut moderator a fost dus de urgență la spital după ce și-a dat ochii peste cap în timpul unei emisiuni și nu și-a mai revenit. Reprezentantul ministerului de interne care a dat declarația fatală a fost scos din funcție și pensionat fără milă, să nu mai poată să apară în public.

Ancheta în privința dispariției fetei s-a desfășurat cu dificultate și fără rezultate concrete. În total s-au găsit un

pantof, care ar fi fost purtat de ea, un telefon mobil, care ar putea fi al ei, și o bucată de țesătură, care ar putea să fi fost din rochia fetei sau din steagul de luptă al legiunilor lui Tudor Vladimirescu, lăsat acolo de un fost arnăut care s-a stabilit în comună în 1831.

Aflarea adevărului nu e o treabă ușoară și necesită o imensă putere de concentrare. Nu toți oamenii sunt capabili să afle adevărul, și mai ales nu cei care se gândesc tot timpul la pensie. Brațul cu epoleți al legii și ăla făcător de dosare nu are suficient spațiu mental pentru descoperiri, că 70% din creier este ocupat de calcule cu pensia, cât va fi, ce grad, dacă se poate ieși mai devreme la pensie și ce acte trebuie să aducă pentru ca pensia să fie mai grasă și zemoasă. Să ne închipuim aventurile lui Sherlock Holmes, dar toată discuțiile pe care le au cei doi în fața șemineului sunt despre pensie, cât o să ia Watson ca doctor, ce spor a mai primit și cât se mai dă pe gardă, ce grad are Sherlock când va intra în rezervă și dacă frate-su care lucrează la minister poate să-l bage pe o listă specială, unde să ia o pensie mai mare să-și permită s-o plătească și pe doamna Hudson, care are și ea o pensie mică. Iar când vine Lestrade de la Scotland Yard acesta anunță pe renumitul detectiv că s-a mărit punctul de pensie pentru angajații MAI. A, și s-a furat Giuvaerul Coroanei, dar despre asta discutăm mai încolo.

Așa că sarcina pentru aflarea adevărului a căzut în cărca adevăraților copoi, ziariștii ăia de investigație care trăiesc din idealism și donații, adică, serios vorbind, mai mult din idealism.

II. APAR ȘI EROII POZITIVI

Cel mai ușor de detestat în această poveste era primarul localității, în primul rând pentru că arăta exact precum campionul județean la Sindrom Down, avea cap de-ăla mare. Asta se întâmplă de la o deficiență de iod care e în apa de la satele de munte și se mai numește cretinism hipofizar. Sună nasol, dar nu e chiar așa, știința a evoluat suficient cât să-i facă pe acești oameni să ajungă nu doar integrați în societate ci și primari.

În afară de asta, omul avea aspectul stereotipic de primar de țară, părea că s-a bărbierit acu' 10 secunde, purta pantofi lăcuiți, pantaloni de doc la dungă, cămașă cu cravată, o vestă de lână peste și deasupra geacă neagră de piele. Umbla mereu cu pălăriuță de-aia pe cap, vorbea repede sărind prepoziții și în general avea un aspect de om pe care l-ai lua la pumni.

Nu e însă o chestie recomandabilă asta. Filfizonii de Capitală, amețiți de la vapat aburi din narghilele *high-tech* au impresia că primarul e un fel de birocrat de-ăla care dă în judecată, emite dispoziții, se ceartă cu opoziția în Consiliu pentru PUZ-uri. Poate așa o fi la oraș. Primarul unui sat de munte este cu totul altă specie de om. E suficient să te uiți la mâinile alea de țăran cu care muta remorca la tractor când avea zece ani. Ăla se uită la emisiunile concurs de tip Strongman și crede că-s emisiuni pentru copii.

Când satul tău se află la două ore de cel mai apropiat Inspectorat pentru Situații de Urgență, liderul acestuia este

cu totul altă specie de homo. În primul rând capul ăla foarte mare este mult mai rezistent la lovituri de ciomag, că cetățenii de-acolo nu prea au finețuri de-astea de tipul „petitieonline”. Din când în când trebuie să se bată în luptă dreaptă cu un sătean, dezbrăcați amândoi la maieu, în noroiul și țarina aia nedestelenită pentru că idiotul refuză să primească pe omul cu cadastrul. În pădurile din jur sunt animale sălbatice reale, de la lupi la râși la regele urs. Haite de lupi, turme de mistreți și șobolani giganți după care „dai cu pietroi”, ulii care se repezesc din înaltul cerului și-ți fură rața din bătătură și vipere care stau ascunse-n iarbă.

Nu de puține ori se întâmplă să vină un alegător să ceară primarului să facă ceva cu animalele care-i invadează curtea. Și nu tot timpul e vorba de o vulpe sau un râs care mai fură o găină. Și primarul trebuie să se ducă în pădure, cu un vice cu pușcă care are și permis de vânătoare, să-l omoare sau măcar să-l alunge. Nu e ca la vânătorile organizate, cu câini antrenați și gonaci. În cel mai fericit caz ai un dulău de la țața Safta - „ăla care mușcă” - și un flăcău în trening, ăla din sat care nu e beat, plecat din țară și n-are încă copii. Toate astea împotriva unui animal care cântărește cât toți trei la un loc și aleargă la fel de repede dacă se enervează.

Un primar de sat de munte mai este constant ținta unor atacuri magice. La oraș a auzit lumea de blesteme, pare ceva pueril și inofensiv. Dar la țară există babe străvechi din vremuri imemorabile. Babă de-aia pe care dacă o întrebi „când te-ai născut maică” zice că nu mai știe. Dar își aduce aminte de război și dacă o ascuți cu atenție vei afla că vorbește de bătălia de la Posada, unde a pierit și soțul ei și un flăcău, chit că noi, poporul, am cam câștigat. Dacă zice de regele Carol tu

te gândești la Carol al doilea, ea se referă la Carol Robert de Anjou. Când o babă de-asta pune un blestem la biserică invocă forțe oculte atât de arhaice încât până și balaurii tremură. Orice om atent ar observa că popii nu alungă astfel de babe din preajma bisericii că și ei le știu de frică.

Doar oamenii cu armură psihică extrem de puternică, ce ar rezista și unui interogatoriu la Guantanamo pot ajunge primari vreme de mai multe mandate într-un sat. Un fleț de oraș face atac de panică dacă nu-i merge internetul, dacă ar intra în raza unui blestem de babă autentică, învechită de viscolul munților, ar avea nevoie de ani de consiliere psihologică și Xanax să-și revină. În plus, primarul e rezistent și la numeroase otrăvuri, că trebuie să bea un păhărel cu mai toți din sat când se naște cineva, se însoară, moare sau doar umblă pe uliță și e viu.

Pe deasupra, primarul din Nicolae Bălcescu era și din PSD, ceea ce-l făcea automat vinovat. Și-avea și un nume tâmpit, gen Ion Costel, că nu știai exact care-i prenumele și care-i numele și nimeni nu voia să dezlege această confuzie și el se recomanda diferit de fiecare dată.

Ca primar aflat la al treilea mandat, poate al patrulea, Costel Ion era destul de versat în interacțiuni sociale, că discuta zilnic cu oameni reali, nu avataruri de pe internet. Când a fost luat la întrebări de presă, interogată dur de oameni care se prefăceau interesați și afectați, omul s-a prins rapid că nu are cu cine discuta, că oricum nu-l asculta nimeni, așa că a început să-i evite. Dacă sunai la primărie erai pus să aștepți un pic, cât ți se puneau niște muzică pe „hold”, nu *Fur Elise* ci Aurel Tămaș. După un mix de 15 minute din

cele mai bune melodii ale maestrului vocea revenea și-ți spunea că primarul nu e în clădire, e plecat „la pădure” sau „la dig” și că nu are semnal la telefon, de-aia nu răspunde.

Atitudinea asta a fi fost suficientă pentru jurnaliștii de tip *deskar*, atât de populari în zilele noastre, acei *auteuri* de presă de cur. Dar tehnologia nu a reușit să-i captureze pe toți cei cu spirit de investigație, să-i supună și să-i facă să latre din fața unui monitor. Nu pe toți!

În acea dimineață a lui ianuarie 20... în comună și-a făcut apariția, anevoios, că drumul era varză, acea combinație de noroi înghețat și fatalism, o mașină ce nu părea din zonă. O dădea gol faptul că avea toate roțile la fel și, caz rar în localitate, și capace pe acele roți, toate asortate cu modelul de Peugeot folosit. Din ea au coborât doi oameni cu priviri iscoditoare, un el și-o ea, care s-au deplasat domol spre primărie.

Ea era Arista Cezan, o slăbănoagă ațoasă și cenușiu-hepatică de la câte diete vegane a încercat în viață. Avea o freză de lesbiană, adică de copil dus cu forța la școală în clasa I-a pe vremea comunismului, tatuaje tribale pe umăr, pline de semnificații și acel fel de privire condescendent-mămoasă de fiecare dată când purta un dialog cu cineva pe care nu simpatiza. Dar, altfel, o persoană antrenată în reportaje-beton, aducătoare de premii și aprecieri în toate mediile intelectuale bucureștene. Bunăoară, unul din aceste articole super-populare printre *deskari* a fost cel referitor la un popă păcătos. Adunând informații de la mai mulți martori oculari și punând cap la cap mai multe ițe, cosând totul cu acel meșteșug gazetăresc întâlnit doar în vechime la Felix Brunea

Fox, Arista a dovedit că acel popă nu era chiar un sfânt, dimpotrivă. Reacția organizației din care făcea parte, Biserica, a fost neconvingătoare. Conciliul ecumenic a încercat să explice că nu e nicio surpriză că popa nu este perfect, întrucât ei se închină de 2000 de ani la unul perfect și până acum nu l-a ajuns nimeni din urmă, din ce știi ei. Ba, mai mult, atei nici nu cred că acel cetățean perfect a existat vreodată, deci n-au altă soluție decât să-l pună să se gândească la ce a făcut și să-l ierte. Totuși, jurnalista a reușit să demonstreze destul de bine că tipul de gesturi homosexuale la care se deda popa este acceptabil doar dacă ești profesor la Facultatea de Arte în București, nu și dacă ești popă care-l cauți pe Dumnezeu în Dispăruții de Deal.

El era Radu Dumitru, Dudu pentru prieteni, și era frumos ca un actor american brunet provenit din părinți francezi de viță nobilă. Avea acea alură aristocratică și costumația unui explorator englez care căuta izvoarele fluviului Congo, doar că în loc de carabină Winchester purta atârnat de umăr un aparat de fotografiat. Când ești frumos nu mai trebuie să muncești, așa că munca de fotograf i se potrivea ca o mănășă. Ca și caracter, omul era și foarte amabil și prietenos și emana charismă prin toți porii, părea că face totul cu serenitate și intenție. Era genul de om pe care dacă-l vedeai că fumează o țigară te apucau și tu de fumat, doar să fii la fel de *cool* ca el. Era, cum să zic, Dudule, rupe hainele de pe mine și strânge-mă, înconjoară-mă cu brațele tale puternice, mușcă-mă tandru de ureche și posedă-mă aici, fă-mă să urlu...

Stai un pic să-mi revin.

Dudu era foarte bun la reportaje prin zone de-astea mai complicate, că lumea preferă să stea în preajma oamenilor frumoși, să-i asculte și în general să-i contrazică doar foarte puțin, cât să continue conversația. Vezi un om foarte frumos nu mai ești atent la ce scoate din gură.

Singura minună la charisma fotografului era Arista, care avea o armură protectoare de ideologie și răutate specifică veganilor. Ea oricum vedea bărbații ca pe niște șalăi sociali, niște prădători care profită de forța lor superioară pentru a exercita opresiune asupra celor slabi. Și, oricum, își transmuta energiile sexuale în muncă și justiție socială pentru cei uitați de soartă și de stat. Cum era fata aceasta răpită, a patra, în acest sat de săraci uitați de lume, care ieșeau acum pe după garduri curioși ca suricatele.

S-au îndreptat agale spre primărie țintiți să intre la primar. Au folosit o tehnică specială, pe care doar ziaristii de investigații cu cinci dani o cunosc și care nu este accesibilă muritorilor de rând. Doar când ești suficient de puternic să te stăpânești în a folosi această tehnică oriunde, de la aprozar la poștă când e coada prea lungă, abia atunci primești încuviințare de la un maestru superior în investigație de jurnalism să o înveți. Maestrul te ia cu tine într-o anchetă extinsă ce durează vreo șase luni, timp în care înveți să-ți aliniezi zenul și aura astfel încât să poți trece de orice secretară care spune că șeful nu e aici.

Arista Cezan era un jurnalist cu puteri avansate și evident că stăpânea și această tehnică. Femeia care fuma în antecamera primarului n-a avut nicio șansă și a trebuit să

deschidă ușa de lemn vechi: „Domnul primar, vă caută de la București, sunt domnii. Domnișoara și domnul, scuzați”.

III. UN PRIMAR CARE SPUNE ADEVĂRUL

Primarul era, evident, în birou, și se uita la o reluare la „Românii au talent”. Un retardat tocmai își legase șireturile în uralele asistenței în timp ce din culise animatorii Smiley și Bartoș îl acompaniau „ooooo”-uri și „oeaaaaa”-uri entuziaste. Neavând lexiconul foarte dezvoltat, cântăreața Andra îi dăduse trei de „Da” și o privire lăcrimoasă care i-ar fi asigura Oscarul unui animator Disney. Pe de altă parte, artistul-poet-cantautor Tudor Chirilă începuse declamatoriu, luând retardatul în brațe, un discurs despre speranță și viitor care dura deja de mai bine de o oră, cu tot cu pauzele publicitare. Era una din acele emisiuni, mai pe emoțional așa.

Cu inteligența sa nativă și experiența în vizionat TV primarul și-a dat seama că discursul despre speranță va mai dura încă două ore așa că nu avea nimic de pierdut: „Bine doamna Jeni, adu niște cafele și cozonac la domnii. Și domnișoara, scuzați”.

Arista i-a atras atenția că ea se identifică sexual ca persoană non-binară și pronumele pe care și l-a ales este „oea” și că așa ar vrea să i se adreseze lumea, nu cu „domnișoară” sau „domn”. Primarul, care cunoștea doar pronumele „fă” și „bre” i-a răspuns că el se identifică sexual

ca persoană primar, și pronumele folosit în cazul lui este „nea”, adică „nea Costică”.

Odată schimbate amabilitățile și stabilite pronumele oficiale, jurnaliștii și-au început interogatoriul. Primarul Ion Costel naviga cu abilitate printre întrebări făcând pe prostul și câteodată pe omul neajutorat și enervat de acuzațiile ce i se aduc, că avea antrenament cu oamenii de la București. În urmă cu doi ani comuna sa fusese invadată de o grupare hipsteriotă din Capitală, care tot salva câinii de pe uliță. Vorbim de unii din cei mai periculoși și virali hipsteri posibili, din aceia cu studii în străinătate, la facultăți umaniste de prestigiu, oameni care puteau cita la nesfârșit pasaje enorme din intelectuali străini care vorbeau despre valorile iluministe. În câteva luni gruparea adunase peste 50 de câini din sate și-i ținea pe toți într-o curte unde lătrau non-stop și urlau la lună, pentru că maidanezul, mai ales cel de țară, e făcut să cutreiere coclaurile, nu să stea între patru pereți de sârmă.

Pentru alungarea acestora a trebuit să-și folosească toate puterile legale și fizice. Cu o forță supra-omenească i-a ignorat un an de zile, prefăcându-se că nu știe că există, că nu vede vreo problemă și a așteptat, ca un vânător iscusit, ca ăia să se plictisească și să se care. Apoi, într-o noapte, s-a dus cu un flăcău mai curajos și s-a suit pe antena 4G din sat și a pus o bandă de scoci unde trebuie, astfel încât salvatorii de câini au început să aibă internet tot mai prost, cu intermitențe, chestiune ce le-a fost fatală. Oamenii de munte pot rezista fără internet, curent electric, apă sau mâncare și luni întregi, hrănindu-se cu urzici și rădăcini, bând apă de ploaie și încurajându-se lângă foc cu snoave, ghicitori și

glume de-alea proaste de-ale lor. Dar oamenii de oraș, mai ales cei recenți, nu sunt adaptați la asemenea privațiuni.

De-aia avea în birou un aparat de bruiat semnalul. Observase de mult timp că urbanii devin anxioși dacă nu le bipăie telefonul jumătate de oră și încep să-l verifice. Iar dacă bara de sus arată EDGE în loc de 4G sau, mai rău, nimic, intră în panică. Îl pornise și de această dată urmărind cu atenție fețele reporterilor, încercând să observe când se instalează frica.

Dar acești reporteri păreau făcuți din alt aluat, mult mai concentrați pe subiect decât alții. Păreau să aibă tot timpul din lume și nu se grăbeau „să transmită știrea”. Dar pentru fiecare tip de problemă există un tip de soluție și pentru oaspeții care nu vor să se care există întotdeauna cozonac.

Cozonacul este o prăjitură specifică țării și vine pe influență bizantină. Bizanțul a fost adevăratul imperiu Roman, cel care a rezistat aproape 2000 de ani iar rafinamentul pe care l-au adus în relațiile cu musafirii este neegalat nici în zilele noastre. Desigur, numeroși deficitari la subtilitate susțin că prăjitura numită „cozonac” se regăsește și în alte culturi europene, dar aceasta nu este decât o perdea de fum. Adevăratul cozonac, cel bizantin, cel pentru musafiri, se face doar aici.

În principiu este un fel de chec îndoit cu pâine. Culoarea galbenă este aleasă în mod intenționat, să pare că e pâine prin care s-a trecut pișat. Un cozonac bun pentru musafiri trebuie să conțină cel puțin un sfert coajă, dar coajă arsă, negustoasă, ca un butuc uitat în foc. Totodată mai trebuie să

aibă nucă, mac sau rahat turcesc, dar nu foarte mult, ci doar cât să-ți aducă aminte că orice e mai gustos în acest cozonac în afară de cozonacul în sine.

Mitomanii și oamenii cu boli similare susțin că le place cozonacul. De fiecare dată când sunt interogați pe subiect, întregul eșafodaj de minciuni începe să se destrame. Orice iubitor de cozonac se năruie în fața unui procuror competent. „Dacă îți place cozonacul, de ce nu-l mănânci în fiecare lună?”. „Dacă îți place cozonacul, de ce nu există cozonac clasic în cofetării și cafenele, lumea ar servi o felie la cafea, nu-i așa? Că tu nu ai timp să-l faci acasă, de-aia nu-l faci, corect?”. „Dacă tot spui că-ți place cozonacul, de ce de fiecare dată te referi la o anumită rețetă de cozonac, care conține 50% ciocolată, 30% mac și alte ingrediente de iese la final altă prăjitură?”. Cozonacul autentic este făcut doar în perioadele de sărbătoare, adică atunci când ai oaspeți acasă.

Dar oamenii mint, de fapt, din ignoranță, pentru că nu cunosc rolul cozonacului. Acesta este servit, de obicei, la finalul mesei, când ai musafiri care uită să plece. Este semnalul „poate ar fi bine să vă cărați”. O gazdă care vrea să mai rămâi spune „Hai să mai deschidem un vin, am unul bun, îl păstram pentru o ocazie și asta e o ocazie, nu-i așa prieten drag?”. O gazdă care vrea să te cari spune „am făcut și niște cozonac, aduc repede câteva felii să mănâcăm și noi”. Dacă nu înțelegi mesajul și tot rămâi continuă pasiv-agresiv cu „vă place? Mai avem. Grigore, du-te în cămară și pune-le oamenilor ăstora niște cozonac, să aibă și acasă. Mai serviți, curaj, vă rog eu”. Musafirii nu rezistă de obicei genului ăsta de presiune și încep să-și aducă aminte că trebuie să plece, că au copiii acasă, că mâine au de mers la lucru, zi grea etc.

Istoricul antic Lactanius descrie în lucrarea sa „*De ira Dei*” cum împăratul Constantin cel Mare, în timpul războaielor de recucerire a Daciei, a decapitat câteva căpetenii cu care se întâlneau la negocieri pentru că aceștia îi oferiseră niște cozonac la finalul discuției. Mai târziu împăratul avea să înțeleagă cu adevărat esența gestului și de atunci a introdus, odată cu creștinismul, și obiceiul cozonacului la Paști și Crăciun, când nu mai scăpa de cei care veneau să-l felicite pentru cât de bun și capabil este el ca împărat.

Iar primarul, pe această linie romană, căci primar vine din latina vulgară „*primarius*” - primul, principalul, cunoștea această artă bizantină subtilă și a semnalizat imediat secretarei să pună oamenilor niște cozonac în față. Din păcate pentru el, nu era singurul care o știa. Cum am mai spus, Arista Cezan era un jurnalist cu puteri avansate și a sesizat imediat mișcarea primarului. Cu gesturi intenționat studiate a luat felia din farfuriuță, a băgat-o în gură cu poftă lăsând firmituri să-i cadă pe bluza de in și a vorbit cu gura plină, plescăind pofticioasă: „Foarte bun cozonacul ăsta, mai aveți?”

Ion Costel fusese adus la colț. Era ianuarie, comuna avusese parte de câteva sărbători majore, Crăciunul, Anul Nou, Boboteaza și Sfântul Ioan. Rezerva strategică de cozonac pentru musafiri era aproape epuizată. S-a uitat în ochii fetei și a prins sclipirea, și-a dat seama că nu are de-a face cu o proastă oarecare, fufă de TV, ci o persoană cu adevărat inteligentă. Vorbea cu un adversar redutabil, tenace și versat. Poate că ea o să înțeleagă, poate că ea o să-l creadă. Așa că i-a spus adevărul.

„Oea, dacă vrei să știi exact ce s-a întâmplat o să-ți spun. Poate tu ești mai deschisă la minte decât alții. Acest tărâm, aceste locuri, sunt magice”.

Dudu s-a băgat și el în discuție și a precizat că și el a observat, cu ochiul său de fotograf antrenat, că aceste locuri sunt într-adevăr magice și dau foarte bine chiar și fără filtru.

Primarul s-a uitat la el cu milă și i-a precizat că el n-a făcut Artele la București ci Mașini și Utilaje Agricole la Târgoviște și când spune „magic” se referă la sensul literal al cuvântului. Magice, pădurile și munții din zonă au fost din cele mai vechi timpuri înconjurate de vrajă și populate de creaturi fantastice, de la balauri la strigoi. Aici l-a întrerupt Arista și i-a atras atenția că termenul politic corect pentru strigoi este „persoană de etnie mort”.

Omul a continuat fără să ia în seamă noua întrerupere și a spus că știe exact cine a răpit fata de anul ăsta, la fel cum știe și cine a răpit fetele din anii precedenți. A așteptat ca interlocutorii să facă ochii mari și să tragă aer în piept, ca să aibă suflu pentru comentarii ulterioare și a spus răspicat.

„Este vorba de un zmeu. Un zmeu ne-a răpit fata”.

Dudu a dat afară un fluierat ce suna a mirare, dar Arista a vocalizat că nu există zmei și că din ce a evaluat până acum primarul nu ar fi un tâmpit, cel mai probabil este cartofor. Nea Costică a apreciat complimentul și a continuat să destructureze discursul.

I-a explicat calm, măsurat, că atunci când spune că nu există de fapt spune că nu crede că există și aici e o diferență. Pe de altă parte crede că există sateliți militari deși nu a văzut vreunul și nu are vreo dovadă. Nu a pus mâna pe un satelit militar sau pe o rachetă nucleară, crede că există aceste obiecte pentru că are încredere în oamenii care i-au spus asta. Acum doar îi cere să îl creadă pe el când îi spune că există zmei.

Jurnalista nu s-a dat bătută. Dacă există zmei, de ce nu avem măcar dovezi indirecte? De ce nu este o dezbatere națională pe subiect? De ce nu au fost informate autoritățile de prezența unui zmeu în zonă? Dacă apare un urs imediat se dă pe serviciul *Ro-Alert* că e un urs și se iau măsuri.

Nea Costică, edilul, a reluat informația cu vraja și a continuat să vorbească despre credință. I-a explicat femeii că are o religie ciudată, pe de o parte nu crede în zmei, pe de alta crede în competența autorităților. A exemplificat cu problema gaterului, încearcă de două mandate să obțină finanțare pentru așa ceva iar „autoritățile” ba uită, ba-l ignoră, ba folosesc asta ca prilej pentru răfuielei politice, să stabilească cine este de vină că nu e gater modern la el în comună: PSD-ul, care doar a furat sau PNL-ul, care doar și-a angajat oameni la CJ, Prefectură și Regia Pădurilor? La final se face o comisie al cărui singur rezultat palpabil e că el tot n-are gater. „Autoritățile” sunt în realitate doar o adunătură de palavragii puși pe bârfă, neinformați și nici foarte inteligenți. Dacă le-ar spune de zmeu, și a încercat asta de câteva ori, nici n-ar percepe informația.

Arista, săturată de atâta *mansplaining* a replicat că totuși nu crede până nu vede măcar niște dovezi circumstanțiale. Și că primarul, dacă vrea să fie crezut, ar trebui s-o ducă în sălașul zmeului sau măcar în apropiere. Caz în care se va folosit de toate puterile sale de jurnalist avansat cu 5 dani să facă povestea atât de cunoscută încât nu va mai putea fi ignorată.

Primarul i-a privit pe amândoi condescendent și i-a întrebat cum a fost drumul până aici. Jurnaliștii i-au spus că e varză, un drum mai prost n-au văzut nici în Kabul, unde au făcut un reportaj despre lesbiene în armată. Drumul spre sălașul zmeului, a continuat primarul, este de trei ori mai nasol pentru că pe lângă delăsarea autorităților acolo s-a dat și cu magie și ar avea nevoie de o mașină de teren ieșită din comun, dotări de camping, că e mult de mers și bani pentru logistică, pe care nu-i are și nu crede că poate să-i aibă în mandatul ăsta deoarece țara trece prin recesiune economică. Singurele dotări pe care le are este un tractor UTB 650 prima generație, care trebuia casat pe vremea când prim-ministru în țară era Ilie Verdeț și un Opel Vectra din 1992.

Exact când Arista se pregătea să propună o chetă publică prin *kickstarter* pentru această expediție, din antecamera primarului s-a auzit scandal, o voce melodioasă cu tonalitatea unei rațe strigând în, *come si dice*, o română *sbagliata*: „*Lasciate-mi entrare, voglio parlare con dom Primare!*”.

IV. COCALAR ȘI ARTĂ

Câteva secunde mai târziu pe ușă și-a făcut apariția și posesorul vocii de rățoi, un cocalar italian veritabil. Purta pantaloni de velur strânși pe gleznă, pantofi de piele întoarsă fără ciorapi, un fel de scurtă de blană care nu reușea să-i acopere pieptul păros de care era atârnat un laț de aur, de care erau atârnate, la rândul lor, o cruce, o pereche de ochelari de soare și o stea a lui David. Omul era lipsit aproape complet de păr facial, cu excepția unui smoc negru sub buza inferioară și avea încă o pereche de ochelari de soare pe nas.

Dar ce înseamnă în esență un cocalar veritabil? Ei bine, definiția generală ne dă un fel de om de nimic, un etnic rrom care caută prin gunoaie. Asta ar fi definiția din dicționare, alea care spun și că „condescendent” înseamnă a privi pe cineva cu admirație și respect, deși niciun vorbitor al limbii nu o folosește cu sensul ăsta. În vorbirea uzuală, în limba română reală, cocalar ar fi o persoană sâcâitoare care atrage atenția asupra sa cu tot felul de gesturi neplăcute social.

În privința etimologiei termenului de cocalar, teoria general acceptată este că provine din țigănescul *kokalo*, cuvânt împrumutat din greacă ce înseamnă „os”. Aparent, etnicii cocalari erau cei mai săraci etnici posibili și căutau în gunoaie pentru oase din care să facă piepteni. Din păcate, întrucât limba romales are obiceiul să tot împrumute cuvinte și nu numai, această definiție nu este cea corectă. În realitate

cuvântul vine din franceza algeriană din secolul XIX, de la arabii au văzut pentru prima dată ce este un intelectual francez. Când au venit să facă pe colonii și au început să-și miroasă propriile bășini, cum doar francezii pot s-o facă, au început să exclame între ei „Tariq, mor, nu pot să cred, ce cocoș se dă ăsta, pentru numele lui Dumnezeu, n-am văzut asemenea figuranți”. „Ține-te bine, Iusuf, iar vine un cocoș de-ăsta, Dumnezeule mare, cred că ne ține iar un discurs despre sincretism cultural”. Și-asta doar pentru că cei doi arabeți îi vânduseră unuia de-ăsta niște fistic prăjit și găsisse ăla o boabă necrăpată și a găsit în asta un motiv să vorbească jumătate de oră despre imanență în loc să plătească jumătate de franc pe cornet.

De-aici, de la *Coq'Allah*, cuvântul s-a popularizat prin mediile de oameni care știu să recunoască un așa ceva. În principiu, termenul de cocalar nu se mai referă doar la o anumită etnie sau condiție socială, mai ales că ultimii ani ne-au arătat și numeroși cocalari bogați, ci la un anumit tip de comportament uman.

Dacă francezii au inventat cocalarismul, germanii sunt cei care i-au dat legitimitate spre finalul aceluiași secol XIX când au început să lanseze ideea că și kitsch-ul ar fi artă, deci e permis nu doar să fii ignorant, ci și să te manifesti plenar ca atare, în aplauzele mulțimii.

Cocalarii pot fi identificați prin aspectul fizic, la fel ca italianul ce dăduse buzna în biroul primarului, dar cel mai ușor pot fi identificat prin discurs. Când începe să vorbească, cocalarul invocă pe cineva mult mai puternic și capabil decât el sau un concept mult mai popular decât inutila sa persoană.

Odată atrasă atenția publicului începe să vorbească despre el cu mândrie, pasiune și tandrețe. Exemplele cunoscute sunt cele de tipul: „Iată ce beamve am, 300 de cai putere, păi **eu** sunt boss de boss, tăticu la fraieri, șeful șmecherilor, cine a fost cel mai bun înainte de a **mă** naște, aud?”. Dar discursul cocalaresc se întâlnește și în medii mai elevate și sună cam la fel, cu mici modificări. Parexemplu: „A murit și inventatorul castei audio Herman Stumbel vom Partz. Un om de mare valoare, un vizionar, discret și apreciat de prieteni. **Eu** îmi aduc aminte și acum de prima casetă cumpărată, în 91, o formație obscură suedeză, *Rage Against the Mărăcini*, mi-a deschis ochii în lumea muzicii unde m-am dezvoltat ca o ființă sensibilă la frumos și atentă la adevăratele bogății ale universului muzical, numeroase călătorii pe note spre absolut, nu manelele astea pentru *folk pleb*. Acum ascult doar viniluri, că **eu** am urechea muzicală atât de dezvoltată încât îmi dau seama seama de diferență”.

Cocalarismul nu este diferențiat pe sexe, există și femei care excelează în domeniu, de la urâtele care-și arată copiii mult mai reușiți decât ele la cele care au citit trei pagini de Rober Foster Wallace pe *ganja* și au turnat dup-aia 4000 de postări pe Facebook despre ce-au simțit **ele**.

Cea mai cunoscută revistă de cocalari este Dilema, unde se pot regăsi numeroase articole de gen, doar că înlocuim „Merțan” cu „părintele Andre Scrima”, dar nu-l vom regăsi acolo pe unul din cei mai mari scriitori ai lumii în domeniu, filosoful Gabriel Liiceanu, a cărui întregă operă este bazată pe acest principiu simplu: uite, cineva mai deștept ca mine, hei, stați să vă spun acum despre **eu**.

Domnul italian n-a așteptat ca cei prezenți să-și poată trage suflarea și a început să turuie într-o română aproximativ corectă că a venit aici să rezolve odată și definitiv această problemă și că are nevoie de sprijinul autorităților. Arista și Dudu s-au uitat la „autorități”, formate din primarul Ion Costel, iar acesta i-a cerut mai întâi să explice „al cui este el” pentru că nu l-a văzut până acum prin sat sau prin țară.

Când omul s-a apucat să vorbească, primarul a dus mâna discret sub birou și a scos telefonul, unde avea pe *speed dial* printre altele și *Circo Aquatico Belluci*, pentru că nu era prima oară când un clovn evada de-acolo și-o știa pe directoare. Dar italianul a explicat că el este cumnatul fetei răpite. Într-adevăr, aceasta avea o soră mai mare care plecase în Italia și, vorba în sat umbla, se căsătorise cu un italian bogat. Aparent, acesta era italianul bogat din legendă și părea să aibă la gât atârnat întreg bugetul comunei pe doi ani în aur și pietre prețioase.

Omul s-a recomandat drept Paolo di Bernardo, antreprenor din Alessandria, proprietarul mai multor lanțuri de librării și biblioteci din zonă, prieten cu răposatul Umberto Eco, ce venea aproape săptămânal la el în prăvălie să-și ia desaga de cărți și două brișe. A declarat că este înstărit, pe lângă afacerile literare mai deține acțiuni și la o companie feroviară, o bancă locală și 50% dintr-un castel al familiei, cealaltă parte aparținând surorii sale, ce ispășește o pedeapsă de 25 de ani închisoare că și-a ucis soțul. Tatăl său a fost un important armator în Ventimiglia, dar s-a îndrăgostit de o

țărancă frumoasă din Padova și când i-a născut primul copil a decis să se retragă pe uscat. Bunicul său a fost un dușman declarat al lui Alcide de Gasperi, că era fidel lui Umberto al doilea, fiul lui Vittorio Emanuele al doilea. Familia sa încă mai deține trei sate de negri în Etiopia pe care străbunica din partea tatălui, ducesa Albertina Elena di Casale le-a câștigat la un joc de reușă cu un nepot al lui Garibaldi, căruia-i lipseau un ochi și trei degete de la o mână dreaptă.

Temându-se că vântul generat de gesticulația sa ar putea dăruia tabloul din perete, o copie aproximativă după unul din cele câteva zeci de „Care cu boi” ale lui Grigorescu, primarul l-a întrerupt și l-a asigurat că-l crede pe cuvânt. Arista i-a spus că-l crede și mai mult, sigur l-a cunoscut pe Eco având în vedere felul în care și-a narat biografia, de parcă era pe Insula din ziua de ieri.

Fiind un om al faptelor, și nu al literelor, primarul l-a întrebat cu ce ar putea concret să ajute la găsirea cumnatei sale, folosind acea inflexiune vocală specifică ce insinua întrebarea „cam câți bani ai la tine?”.

Paolo a răspuns că el nu e sărac, că doar săracii discută de bani, bogații vorbesc de resurse, iar el are resurse să scormonească toți munții ăștia de rahat dintr-o parte într-alta. Un străbunic de-al lui a fost unul din *ragazzi dei 99* și a fost rănit de patru ori în bătălia de la Monte Grappa, de-a lungul râului Piave, murind la 23 de ani sub povara decorațiilor primite de la absolut toate statele care au participat la război. Însăpăimântat de perspectiva ca omul cu voce de război să-i ducă prin toată istoria Italiei până la Nero, primarul Costel a intervenit decisiv și a zis că are nevoie de

două mașini de teren, că tocmai pregătea o expediție „cu domnii” să ajungă la adevăratul răpitor de fete tinere. Și dacă el era într-adevăr din această viță de eroi unul și unul, poate ar putea chiar să i-o smulgă din gheare și s-o aducă înapoi.

A fost rândul italianului să-l privească cu suspiciune. Dacă știa cine este răpitorul, de ce n-a acționat, de ce nu l-a oprit din timp? Ce fel de localitate de nemurici este aceasta și cine a pictat mizeria aia de tablou din spatele lui? Nea Costică i-a răspuns calm, cu obișnuința omului să vorbească cu țărani care făceau un 1907 anual când întârziiau subvențiile de agricultură, că taică-su a fost tractorist, maică-sa o țărancă oarecare iar bunică-su, cea mai îndepărtată rudă pe care o știe, a fost cel mai probabil un soldat sovietic care a violat-o pe bunică-sa în cel de-al doilea război mondial și-a murit înjunghiat ca un porc la trei minute după faptă. În privința tabloului, acesta a fost făcut cadou de singurul prefect care a vizitat vreodată localitatea, care a apreciat frumusețea locurilor și a promis că pot să se bazeze pe el, sigur va vorbi la guvern și va rezolva treaba cu gaterul. Prefectul a fost arestat două zile mai târziu pentru corupție, iar în casa lui s-au găsit numeroase tablouri, ceasuri și alte obiecte de valoare.

Din cauza tabloului ăla a fost numit două mandate în media drept „primarul penal” și trebuit să meargă 7 ani la audieri la DNA, să dea declarații, să explice de unde-l are și de ce, pe benzina lui și pe senșișurile puse de nevastă-sa în geantă. Iar după ce s-a clasat dosarul că au expirat toate termenele i-au spus că nu poate să-l arunce că face parte din patrimoniul public al comunei, ceea ce ar fi iar o faptă penală. Pentru a-l trece din patrimoniul public în cel privat al

comunei, să dispună cu el cum vrea, are nevoie de o hotărâre de Consiliu Local luată cu două treimi, care va fi trimisă apoi Consiliului Județean pentru reaprobare. Odată obținută viza de la prefect și publicat totul în Monitorul Oficial, asta dacă nu atacă nimeni în contencios administrativ, tot ce trebuie să facă e să trimită notificare la Direcția Județeană de Cultură pentru declasificarea acestuia ca obiect de patrimoniu. Aștia vor sesiza ministerul de resort care va desemna o comisie de experți de evaluare a obiectului și dacă ei dau avizul final abia atunci îl va putea smulge din perete și face guler unui cocalar italian care e preocupat de estetică într-o localitate unde 70% din locuitori sunt pe ajutoare sociale.

Paolo a înțeles că a sărit un pic calul și că obiectul are o valoare sentimentală aparte pentru primar, așa că a lăsat-o baltă. În privința mașinilor a zis că rezolvă, să i se facă un necesar și în câteva zile vor avea totul la dispoziție. Dar ar vrea și el să participe. Iar pentru asta ar dori să știe exact cu ce fel de om vor avea de-a face.

Românii s-au uitat unii la alții încercând să-și dea seama cum ar putea să-i explice unui străin ce este un zmeu, creatură care este relativ necunoscută și pentru localnici.

Dudu a fost cel care a rupt tăcerea și i s-a adresat direct italianului, zâmbind complice.

„Este un *berluscon* domnule di Bernardo”

Iar italianul a înțeles imediat cu ce au de-a face și s-a căcat un pic pe el de spaimă.

V. PAUZĂ PENTRU LEGILE LUI CLARKE

În dimineața plecării a nins ca-n povești, adică îți venea să-ți iei copiii de mână și să-i abandonezi în pădure să fie mâncați de vrăjitoare. Conform necesarului făcut de primar, Paolo di Bernardo achiziționase două autovehicule de teren, corturi profesionale, saci de dormit, izoprene, arzătoare cu spirt, numeroase conserve, alcool tare precum și patru televizoare color, o imprimată cu laser și un plotter. Primarul pusese pe lista de necesare și un gater, dar acesta era mai greu de obținut.

Arista încă nu era convinsă de poveștile primarului „nea Costică”, dar voia să vadă cam cât de departe merge cu minciuna. Îl avea pe Dudu cu ea care avea mai tot timpul aparatul foto pornit, pregătit să înregistreze oricând pe acest poltron rural cum dă în bălbâieli, odată ce ajung la locul potrivit și nu găsesc niciun zmeu. Așa că, în timp ce flăcăul treaz al satului încărca proviziile în mașini, l-a mai întrebat pe primar cum e treaba cu magia din munți și cum se face că încă mai există asemenea povești în secolul XXI. Cât de înapoiat poți să fii când ai internetul la două click-uri și poți afla imediat că nu există magie de câteva secole bune.

Pentru că science-fiction-ul este o religie modernă, incluzivă, a avut de-a lungul istoriei sale nu unul ci doi Moise care au prezentat tabelele legii către politehniștii însetați de

îndrumare spirituală. Unul a fost Isaac Asimov (potrivit nume, unul pe care evreul Avraam l-a dat fiului său) care a dat legile roboticii. Celălalt a fost Arthur C. Clarke (potrivit nume pentru un rege), care a dat legi mai universale, valabile pentru toate jocurile de genul acesta. Prima lege ar fi „*Când un cunoscut bătrân om de știință afirmă că ceva e posibil, aproape că are dreptate. Când afirmă că ceva e imposibil, foarte probabil că se înșeală*”. Iar dacă această afirmație e valabilă pentru oamenii de știință, e valabilă și pentru jurnaliști, că și ei tot cu investigații se ocupă, tot în necunoscut se bagă, tot la limita imposibilului joacă. Și că veni vorba, a doua lege a lui Clarke spune „*Singura cale de a descoperi limitele posibilului este de a te aventura dincolo de ele, în imposibil*”. Existența unui zmeu real se califică în zona asta de gândire.

Într-un final e și legea cea mai cunoscută, „*orice tehnologie suficient de avansată nu poate fi deosebită de magie*” ce ne învață că dacă nu știi, s-ar putea să nu ai cum să faci diferența. În lumea reală întâlnești oameni care cred în magie peste tot, de exemplu, expertii în SEO. Cu cât e mai ignorant într-ale științei matematicii, cu atât de mai încrezător în magie expertul SEO. La fel cum Harry Potter deschide cartea de vrăji și citește de-acolo „*Alohomora!*” sau „*Expecto patronum!*” la fel și vrăjitorul SEO are lista lui cu reguli și citește din ele. Cât de lung să fie titlul textului, cât să fie primul paragraf și câte verbe să aibă, ce cuvinte cheie, magice, să folosești ca să-l îmbunezi pe zeul din Silicon Valley. Exact ca-n Harry Potter sunt cuvinte pe care nu le spui și chestii pe care nu le numești, pentru că publicul va rămâne mască de spaimă iar vrăjitorii bătrâni te vor trage de-o parte să te dădăcească. Aia nu l-a oprit pe monstrul ăla să încerce 7 cărți să omoare un ochelarist la fel cum magicienii de-acum

nu vor opri revenirea monstrului, că nu învățăm nimic din istorie, fie și ea alternativă.

Zeul nu-și dezvăluie secretele iar zeloții lui fac ce cred și speră ei că e mai bine și cu neasemuită smerenie nu-și pun link-ul pe internet de la început ci în primul comentariu, în speranța că zeul va vedea sacrificiul lor și-i va binecuvânta cu mai mult *reach*.

La fel face și creativul care-și trage marijuana pe gură și coxul pe nas, e ca profesorul de poțiuni magice Severus Plesneală, un pic deprimat și are nevoie de de-astea să găsească el creația că a iubit o fată în tinerețe. Cu alea mai alungă demonii care râcăie pe la ușă iar copiii nu înțeleg.

Dar primarul nu știa de-astea, că în facultate l-a citit doar pe Hobana, jumătate de carte, una de-aia căznită a maestrului și s-a jurat că nu va mai citi science-fiction cât trăiește. Așa că a explicat pe același ton paternalist cum în lipsa științei prin zonă, ceva trebuie să-i ia locul, și acel ceva a fost magia. Unde nu există creiere care săucidă cu mintea tainele din jurul lor rămâne întunericul și-n întuneric sunt multe lucruri neexplicate. Țara asta nici măcar nu și-a dezgropat toată istoria să știe de unde a venit și de ce, iar ce a dezgropat a ascuns înapoi în muzee. Dacă nu defrișează nimeni munții, că n-ai gater, nu știi ce-i acolo, ce creaturi au rămas și ce pericole mai sunt. Românii hălăduiesc la 2 mai și Vama Veche unde singurul pericol e să mănânci o tocană la Șoni și să devii ateu al gastronomiei, să nu mai crezi că există bucătari în țară, că au fugit toți pe vapoarele lumii.

În prima mașină s-au suit primarul și Paolo, iar cum primarul era la volan cocalarul italian s-a ocupat de muzică și a pus un CD cu niște *canzonette* de-ale oribile în care urmașii lui Nero behăie trist de parcă s-a dat din nou foc la Roma. În cealaltă s-au pus jurnaliștii care s-au prins imediat cum funcționează radio-ul modern și au dat pe Folk FM unde simpaticii DJ Spintecă Labă și MC Glume comentau ultima știre cu umorul binecunoscut. Aparent Autoritatea Națională pentru Birocrație tocmai anunțase lansarea unui obligatoriu *timbru fiscal cu șină*, ceva esențial pentru orice document public, care nu se găsește nicăieri. Cei doi erau de părere că nu se poate mai rău și rugau ascultătorii să le spună ce altceva îi mai face nefericiți în România.

Bine izolate, zgomotul din mașini nu tulbura liniștea pădurii acoperită de zăpadă, ba chiar de nea pentru oamenii cu aplecații spre lirism. E o tăcere sinistră în pădure în ianuarie și omul obișnuit se sperie când aude mici trosnituri dinspre copaci condimentate cu subtile adieri. Dar omul munților, cel crescut acolo știe că acele trosnituri nu sunt altceva decât părțile trase de veverițele ascunse în scorburi până la venirea primăverii, căci, chiar și iarna, natura e plină de viață.

Drumul nu părea a fi foarte umblat și după vreo câteva ore membrii expediției au început să se întrebe dacă primarul nu-i plimbă cumva aiurea. Acesta însă a replicat că trebuie să ajungă până la apusul soarelui la coliba unui pustnic, că el știe exact care mai este situația în zonă. A fost întrebat, firește, de ce lasă un om să trăiască pe gerul ăsta în pădure, dar edilul a explicat că orice sat de-ăsta are nevoie de cineva

ascuns prin zonă care să dea de veste când vin otomanii, haitele de lupi sau armatele de nemorți de gheață, că e mai mult decât pustnic oarecare, e un fel de spirit bun care-i protejează.

Și chiar când soarele începea să coboare pe după munți au ajuns într-un fel de poieniță în care se vedea o grotă. Abia când au ieșit din mașini și-au dat seama ce sistem de protecție avea pustnicul și că probabil poienița apăruse pentru că nu putea crește nicio vegetație de la duhoarea ce venea din grotă. Primarul s-a dus cu curaj înainte, că avea experiență, Paolo di Bernardo avea ca orice cocalar italian un parfum la bandulieră și a început să dea cu el să-și creeze o aură de protecție în jur. Efectul a fost că Aristei i-a venit să vomite, femeia nu prea savura parfumurile și combinația de duhoare și dulcegărie i-a adus mâncarea în gât. Dudu a încercat s-o sprijine, dar i-a îndepărtat mâna că nu avea nevoie de așa ceva.

Pustnicul s-a arătat bucuros de oaspeți, tocmai fierbea pe foc niște rădăcini neidentificabile și avea un proțap pregătit cu un șobolan. „Mai pun câțiva, că mai am”, s-a oferit cu amabilitate acesta. Primarul i-a oferit un pet de țuică adus special pentru asta și a desfăcut o caserolă de Party Mix. Jurnaliștii au fost curioși de povestea lui iar el, în timp ce jupuia încă trei rozătoare, a narat istoria lui și cum a ajuns în munți.

Evident că omul era un pic nebun, a povestit cum a venit din inima Olteniei, de la Cornești, o localitate puțin cunoscută, care fusese atacată într-o noapte de extraterestri cu capete de gândaci. Și-a văzut bătălii între oameni

puternici și oameni deștepți, și țigani cu lasere și multe alte minunății care n-au cum să existe. A povestit că nu mai știe nimic de locul acela, dar nici nu vrea să se întoarcă pentru că-i este bine aici în munți, are de toate și e mai aproape de Dumnezeu, care-l vizitează în fiecare seară și-l mângâie pe frunte înainte de culcare.

Ion Costel nici n-a tresărit la poveștile cu extraterestri, semn că le mai auzise, și a cerut informații mai recente cu privire la situația din munți. Ce vânt bate, ce mai șoptesc copacii, sunt sătui lupii și mistreții sau vor coborî din nou în comună să facă ravagii? Pustnicul a început să expună situația în culori nu prea vesele. Animalele pădurii s-au împuținat pe-aici, de-aia a ajuns să mănânce șobolani și rădăcini. E o magie puternică în zonă, departe, spre castelul zmeului, e un om spânzurat de un copac de câteva luni bune. E legat la mâini și picioare și se clatină în vânt.

Aici l-a întrerupt Dudu și l-a întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să cadă omul ăla că putrezește carnea, dar omul pădurii i-a zis că nu e mort, doar spânzurat de gât. El stă undeva între viață și moarte, pedepsit pentru faptele sale. Iar Dudu a intrat în jocul lui, că e tot timpul interesant să stai de vorbă cu nebunii, să vezi cum funcționează raționamentul lor defect, și l-a întrebat de ce nu l-a dezlegat și nu l-a dat jos. Răspunsul pustnicului a fost că nu se poate, că-i prins cu sfori magice ce nu pot fi rupte de o mână omenească.

Primarul și-a exprimat mai apoi dorința de a merge la castelul zmeului, pentru a arăta „domnilor de la București” cum stă treaba și a întrebat care-i drumul cel mai scurt. Omul pădurii s-a uitat cu spaimă la el a mai răscolit un pic jarul în

foc și i-a zis că drumul cel mai scurt nu e și cel mai bun. Drumul cel mai scurt presupune să treacă printr-un sat, Boscheni, unde încă mai sunt în vigoare legi medievale, oamenii trăiesc după regulile lor și încă mai țin oameni în robie.

Culmea, la partea asta l-au crezut toți, inclusiv ziariștii, care mai auziseră de astfel de sate în România unde în secolul XXI încă se practică sclavia și l-au privit acuzator pe primar. Cum de nu a spus și detaliul ăsta, cât de mare este incompetența și indolența administrației sale? Cum poți să ai așa ceva într-o țară care se pretinde civilizată? Iar primarul le-a zis să-l întrebe pe italian cum e treaba cu robia, dacă în secolul XXI mai e posibil ca într-o țară civilizată, una de G7 chiar, să ai oameni legați de câte o glie să aibă grijă de un bătrân, să doarmă cu el, să trăiască acolo, să fie supravegheați tot timpul să nu dea un telefon și să aibă voie să iasă din casa aia doar câteva ore, duminica. Și după ce explică el cum se întâmplă asta în civilizata țară Italia o să povestească și el cum și de ce se întâmplă asta într-un sat de munte unde curentul electric e încă o noutate.

Iar cocalarul italian de viță nobilă a înghițit în sec și a zis că el nu practică așa ceva, iar femeia care a avut grijă de bunică-su a fost plătită în mâncare și câteva sute de euro și oricum soră-sa aia care e în pușcărie o angajase, ea știa cum e treaba.

VI. DESPRE SCLAVIE ȘI ABOLIREA EI

S-au trezit dimineață înghețați în coliba pustnicului, atât de amorțiți că nu mai simțeau duhoarea. Supa de șobolan li s-a părut ciorbă de dropie, iar ceaiul de frunze betege în care omul a turnat o sticlă întreagă de rom cel mai bun RedBull. Și-au luat „la revedere” de la singuraticul paznic al munților și acesta le-a răspuns lugubru „Adio” și „Dumnezeu să vă ierte”.

Pădurea era tot mai înghețată, ca-n poveștile rușilor care știu să scrie despre frig și urât. Au știut că se depărtează de civilizație când s-au uitat la telefon, cum au trecut din 4G în 3G, în Edge, în GPRS și dup-aia în nimic. Neavând ce mai face efectiv, că nimeni nu ține cărți pe telefon, oamenii au început din nou să-i reproșeze primarului că sub administrația sa comuna se întoarce nu în Evul Mediu, că ăla avut măcar o renaștere, ceva, ci direct în antichitate când respectul față de om era relativ.

Ion Costel a profitat de o bună cunoaștere a legilor și și-a pus în buzunarul de la mașină un pet de țuică din care tot trăgea cu sete. Sigur, condusul mașinii sub influența băuturilor alcoolice este ilegal, dar omul se baza pe faptul că nu se afla pe un drum public și pe lipsa oricărui filtru de poliție în zonă. Pădurarul care mai trecea prin munți pe-acolo era oricum într-o stare avansată de ebrietate continuă de

când s-a angajat și singurul risc era să ceară și el ceva. Așa că e era și el puțin abțiguit și avea chef de povești.

În privința sclaviei, primarul nu avea foarte multe de comentat, că din punctul lui de vedere nu avea pârghiile necesare pentru eliminarea acestui flagel. Comuna avea un post de poliție cu doi oameni angajați. Agentul principal era și șeful de post, se apropia de vârsta pensionării, era gras și ducea cu el un diabet încă nediagnosticat plus ceva probleme de inimă. Făcea un preinfarct cam odată la trei luni și era tratat la biserică, cu mir, post și rugăciune, iar când se punea pe picioare promitea că se duce să-și facă analizele. Celălalt polițist era atât de slab încât folosea cătușele în misiuni să se lege de mașină, să nu-l arunce crivățul peste gard. O babă din sat a analizat problema și a decis că „Pe ăsta micu l-o bătut Dumnezeu” și primind însărcinare de la primar, cu acordul popii, a decis că trebuie să-l dezlege de blesteme. Metoda de dezlegare a fost să-i dea o ciorbă în fiecare zi și să se roage pentru el duminica la slujbă. În privința eficacității metodei oamenii de știință nu s-au pronunțat, dar cel puțin de când a intrat în tratament la babă polițaiul nu mai arată așa de palid și chiar are forța să-l care pe colegul lui când leșina de la tensiune. Mașina poliției ar fi putut fi un fel de Dacia Logan, cel puțin așa era trecută în acte, un model din prima generație. Aerul de munte și sub-finanțarea au făcut ca trei din cele patru portiere să fie înlocuite cu ce s-a găsit prin sat, geamurile din spate să fie din sticlă securizată *old school* adusă de un băiat de la pe la ruinele unui combinat industrial iar una din aripi era făcută din acel material numit colocvial *placaj*.

Totodată, a explicat primarul, impunerea legii nu este o chestiune foarte ușoară întrucât satul, ca și țara, este populat în marea majoritate de români. Teoria generală de prin birourile de la București e că românii, ca nație, sunt o specie docilă de cimpanzei și poți să distribui autoritate pe scară ierarhică foarte ușor. Realitatea din teren arată că lucrurile nu stau așa. Populația generală are tendința de a fi foarte agresivă. Pe primul președinte al țării l-au împușcat ca un câine în ziua de Crăciun, și pe el și pe nevastă-sa și a fost o întreagă discuție dacă nu cumva să arunce cadavrele la gunoi. Al doilea președinte al țării, ales aproape democratic de data aceasta, este chemat acum, când a ajuns la nobila vârstă a senilității să răspundă nici mai mult nici mai puțin pentru „crime împotriva umanității”. Nu crime banale, corupție sau abuz de putere, cum fac popoarele din state care par mai hotărâte, nu, direct „crime împotriva umanității”, ceea ce-l pune pe același palier cu Gaddafi sau Pol Pot. Și nu e judecat la Haga, ci la București. Următorul a scăpat cu bine, că n-a avut curajul să mai fie președinte, dar dictatorul următor este în situația în care are cam jumătate din familie condamnată la pușcărie grea de o să ajungă în curând să nu mai aibă cu cine să bea. Singura persoană din familia lui care a scăpat e o fiică pe care tribunalul n-o consideră suficient de capabilă să se lege la șireturi, darămite să mai fie și coruptă de capul ei. Nici prim-miniștri n-o duc mai bine, câțiva au fost împușcați, alții băgați în pușcărie, iar restul dansează ca pe ace să nu cumva să-și aducă aminte poporul prea cuminte că vrea scandal.

Așa că impunerea legislației cu forța ar însemna ca într-o dimineață să se trezească cu un topor în cap de la un conațional de-ăsta pașnic și nu și-ar dori așa ceva, că a fost

odată la o ghicitoare și aia i-a spus că va muri când va primi trei de-astea. Până acum a avut parte de două, una când era copil și se juca cu alți copii pe uliță și-așa sunt copiii, se mai lovesc în joacă, cealaltă când a avut o discuție în contradictoriu cu un cumnat pe subiecte legate de fotbal. Cumnatul i-a spus că Olăroiu este un antrenor mult peste Cârțu, nea Costică l-a contrazis, precizând că Sorinaccio a câștigat cupa și campionatul cu Craiova, un outsider, nu cu o echipă abonată la trofee și ajutată de arbitri. În cele din urmă cumnatul și-a impus punctul de vedere și primarul a decis, când a ieșit din spital, că nu-l mai interesează fotbalul de nicio formă.

Singura întrebare cu adevărat încuietoare i-a fost pusă de Paolo di Bernardo, care l-a întrebat, totuși, dacă oamenii ăia dețin sclavi, de ce nu fac și ceva util cu ei? Că popoarele care au avut sclavi au făcut totuși ceva, de la romanii care au făcut un imperiu până la americanii care au făcut alt imperiu.

Aici nimeni n-a avut nimic de spus. Primarul că știa să nu răspundă la întrebări care l-ar pune într-o situație nefavorabilă iar jurnaliștii pentru că nu au instrumentele necesare să vadă cum realizările omenești se fac prin sacrificii umane. Bunăoară regizorul italian Roberto Benigni a încasat trei Oscaruri realizând un film comic despre exterminarea din lagărele naziste. Documentarul românesc Colectiv, un alt film comic, a împușcat fără probleme două nominalizări la Oscar și pentru asta nu a fost nevoie decât să ardă în flăcări și să moară înecați de fum câțiva zeci de conaționali pentru care țara a depus numeroase coroane de flori, pentru că nu i-a uitat.

Dar nici pădurea nu mai scotea vreun zgomot, nici telefoanele și chiar și mașinile rulau silențios așa că tăcerea dinăuntru a devenit apăsătoare. E vorba de acel fel de tăcere, când chiar nu mai e nimic de spus și începi să-ți dai seama că lângă tine răsufă un om. La început e interesant, după care îți dai seama că te enervează, că fiecare om are o particularitate a respirației, specifică, ce enervează de obicei pe ceilalți. Trebuie doar să asculți cu atenție. Și-apoi vine gândul acela, gândul care apare de fiecare dată când e prea multă liniște în jur. Orice om a avut acel gând și dacă spune că nu l-a avut minte ca omul care spune că-i place cozonacul. Iar gândul, perfid și interesant totodată este „aș putea să-l omor pe ăsta de lângă mine. Suntem singuri aici, n-o să știe nimeni... Ce ușor ar fi să-l omor... Pot s-o fac și cu un pix mai bun, e suficient să-l înfig cu putere între T6 și T7 în partea stângă... Dacă am grijă să scot capacul îi golesc aproape instantaneu inima de sânge”.

Antrenat cu singurătatea și cântecul straniu al pădurii, primarul a auzit imediat respirația controlată a italianului de lângă el și, ca să-i ia un pic gândul de la rele, l-a întrebat cum e să aibă nevastă română, de parcă el nu știa, că și el avea una tot româncă și tot din satul ăsta. Paolo a tresărit, și-a revenit din vrajă și a început să povestească cum nevastă-sa îi gătește bine și că apreciază în special sărbătorile pascale, că la el în familie vin de două ori, odată la catolici și odată la ortodocși, așa că e dublu motiv de bairam și excese culinare. Din ce a înțeles până acum, la ortodocși uleiul și grăsimea sunt la fel de populare ca pastele. Doar că nu prea le plac pastele, ci doar pâinea. Mâncărurile sunt similare, parexemplu pasta *carbonara* ortodoxă se face la fel ca cea romano-catolică, doar că în loc de spaghete se pun cârnați și

se mănâncă cu pâine. A povestit cum nevastă-sa i-a spus că ortodocșii postesc înainte de aceste mari sărbători, și de-aia își permit să se rupă în figuri, dar partea asta e mai puțin importantă. Partea cu dezmățul culinar e cea care contează și a mulțumit bisericilor reunite că doar la Paște se contrazic, că dacă făceau asta și cu Crăciunul jumătate din italienii combinați cu românce ar fi murit de inimă la 55 de ani.

Primarul a confirmat că știe despre ce e vorba, și nevastă-sa îi face paste *bologneze*, doar că în loc să fiarbă spaghetele pune niște coaste de porc la cuptor și amestecul de carne tocată condimentată peste, când e gata. Gustul e aproape la fel, doar că nu mănâncă cu pâine ci cu cartofi prăjiți, cam un lighean la fiecare porție, da-i învârte pe furculiță ca și cum ar fi paste, deci tot pe-acolo.

În cealaltă mașină Arista deșuruba capacul de la un pix uitându-se cu atenție la Dudu și gândindu-se dacă să nu dea căldura mai tare ca să-și dea ăla vesta de fotograf jos de pe el. Dar chiar când să facă gestul ăsta omul a vorbit, anunțând ideea salvatoare: „Poate ar trebui să-i eliberăm pe sclavii ăia”. Apoi a explicat cum, în vederea expediției, l-a văzut pe primar dosind o pușcă în mașina lui și că mașinile astea sunt suficient de mari cât să ia și sclavii ăia să-i ducă înapoi la civilizație. Și dup-aia, dacă mai e loc și timp, să-l dea jos din copac și pe spânzuratul din pădure, dacă o fi real ce-a zis pustnicul din munți.

Arista l-a aprobat, ideea cu abolirea sclaviei părându-i-se destul de bună. E un sentiment plăcut să ai idei și intenții bune, îți dă o senzație de încredere în tine. Omul care stă așa și cugetă și la un moment dat se gândește „băi, n-ar mai

trebui să existe sclavie, ce mama dracului”. Se simte poate la fel de bine ca cel care zice „băi, poate ar trebui să avem grijă de planetă, că uite ce mizerie am făcut pe-aici”. Te face să te simți în compania oamenilor mari, vizionari ai lumii, pionieri și inovatori. Că n-a existat vreun om bun, un sfânt, un geniu savant, care să zică „ete na, mă cac în ea planetă, ducă-se dracului”. Numai oamenii răi și egoiști gândesc așa. Stai mai liniștit în pielea ta când raționezi „La fel ca Theodore Roosevelt, Lev Nicolaevici Tolstoi sau Papa Ioan Paul al II-lea, și eu cred că trebuie să protejăm natura. Sunt alături de marile minți ale lumii în acest demers”. La fel funcționează și cu sclavia. „Dacă e o idee cu care sunt de acord eu, Marx și Abraham Lincoln, e că trebuie să încetăm cu exploatarea omului de către om”. Practic, ești la masa deștepților, acum doar trebuie să tragi o dușcă din băutură să prinzi curaj să-i poți arăta pe ceilalți cu degetul, cei care nu stau la masă. „Băi, ce-i în capul vostru, voi de ce nu vreți aboliti sclavia?”. Și doar să spui asta și deja te simți mai bine.

Iar dacă și faci ceva în privința asta, recompensele sunt incomensurabile. Un postare de genul „am eliberat cinci oameni din sclavie, click aici să vezi cum”, ar scoate zeci de mii de *share*-uri. Important, să nu uiți să pui link-ul în primul comentariu, că are *reach* mai mare.

VII. Trei pocnete

Luna a apărut pe cer ca o mămăligă tradițională ce-i proteja pe aventurieri răspândind o lumină caldă. Probabil cei din sat aveau iscoade în pădure, că venirea primarului nu a reprezentat o surpriză. Bogătașul satului i-a întâmpinat cu mașina sa personală exact la intrare, și știa că e mașină de

boss, că avea portieră cu clanță doar pe partea șoferului. Acesta s-a arătat încântat de oaspeți, mai ales că veneau aduși chiar de primar, și i-a invitat la el la masă.

I-a adus într-un maiestuos conac de chirpici, cu cinci camere, care toate dădeau spre una principală, în care se afla o masă mare și soba. Deasupra intrărilor tronau capete de mistreți vânați de bogătaș în timpul incursiunilor sale la furat de lemne. Acesta s-a recomandat drept Ilie Stancu, dar oamenii pe-aici îl știu ca pe Tata Ilie. După ce s-a așezat în capul mesei și s-a asigurat că și ceilalți meseni sunt bine puși, a râgâit scurt și imediat și-au făcut apariția două sclave cu batic care au pus tăcute ștergare și tacâmuri pe masă. De după o perdea s-a ivit o sclavă întunecată la culoare și grasă care a adus câteva oale cu mâncare pe care le-a așezat ceremonios. Un alt sclav de culoare turna băutură în pahare dintr-un pet învelit în răchită cu dop de Frutti Fresh și dispărea din când în când să-l umple, întorcându-se tot mai încețoșat în privire de fiecare dată. Tata Ilie coordona tot acest balet cu mârâieli, icnete și din când în când cu palma groasă, când i se părea că oamenii nu se mișcă suficient de repede.

A dat semnalul încheierii mesei lovindu-l cu palma pe spate pe Dudu, care stătea lângă el să-l întrebe dacă i-a plăcut. Fotografii s-a simțit ca un om mort căruia-i bagă medicii curent electric în piept: i s-a repornit inima și-a tras puternic aer în piept pentru că palma omului i-l scosese cam pe tot, laolaltă cu vreo 10 ani de fumat țigări. Văzând jovialitatea individului, Dudu a simțit că e momentul să-i țină un discurs despre eliberarea sclavilor. Primarul a simțit că urmează așa ceva, fiind expert în evaluarea oamenilor în

funcție de câtă băutură au băgat în ei, așa că l-a prins puternic de mână și i-a făcut semnul ăla cu „taci din gură”.

De partea cealaltă a mesei, Paolo di Bernardo a observat gestul și l-a contracarat cu „*Lasciate-li parlare!*”, fiind totuși un om născut într-o cultură a democrației și libertății de expresie. Primarul s-a uitat la el și i-a explicat că în această parte a Europei există obiceiul de a te descălța când intri la om în casă, obicei uitat aparent în Vest. Țsta e un gest bizantin de politețe destul de subtil, că pe-aici trebuia să știi politețe dacă voiai să supraviețuiești. Și că nu ar fi indicat să vorbească acum pe subiectul ăsta. Bine, n-a folosit cuvintele și exemplele astea, a povestit cum dacă te duci la cineva în vizită, oricât de multă mâncare ți-ar da, nu te caci la el în casă. Ții în tine dușmanul până ajungi la tine acasă și poți să-ți dai drumul, unde nu te știe nimeni decât cei apropiați.

Nu există om privit mai urât în societate de către cei din jurul lui decât cel care-și face treburile în casa altuia. Pedofilul e privit cu ură, torționarul e privit cu spaimă, dar căcănarul e privit cu dispreț, ca și cum n-ar fi om în firea lui ci bunicul nostru cimpanzeu pe care l-am lăsat în copaci să nu ne facem de rușine cu el când plecăm la cucerit lumea.

Dar Dudu era prea inflammat, și încurajat din priviri de Arista, care-l privea pe sub sprâncene cu niște ochi verzi de ai asedia Troia pentru ei, s-a apucat să-i explice bogatului satului Boscheni cum sclavia practică de el nu îi face deloc cinste. Fotograficul era adeptul unui curent religios foarte întâlnit printre oamenii cu facultate, și-anume că orice problemă poate fi realizată prin comunicare. Dacă este o problemă cu adevărat reală în România e că oamenii nu

comunică cum trebuie. Statul este cel mai mare vinovat de acest handicap de comunicare, nu știe să explice cum stă treaba, de la locul de unde se pot cumpăra timbre fiscale și toți pașii necesari pentru un certificat de urbanism până la motivele pentru care trebuie să te vaccinezi. Apostolii comunicării însă nu se opresc aici. În fiecare zi, cu ochiul lor ager, descoperă noi și noi oameni și entități care nu comunică cum trebuie. Biserica și Patriarhul ei, au multe păcate pe cap, de la corupție la sodomie, dar cel mai mare este că nu comunică bine. Dacă Patriarhul ar comunica mai des, cam la fiecare două zile, în care să ne mai țină la curent cu ce se mai roagă, ce părere are despre evenimentele curente, ce neazuri mai are, așa cum face aproape orice alt cetățean, altfel s-ar comporta opinia publică față de el. Dar și companiile se fac vinovate de lipsă de comunicare, iar dacă o fac, o fac prost și nu suficient de repede. Iată, de exemplu, o companie de supermarketuri ar trebui să comunice zilnic și săptămânal câți oameni a prins la furat și câți au bătut. La finalul lunii, să comunice un raport complet, care să fie inclus și în cel trimestrial, să ne facem o idee. O companie care ar fi comunicat așa n-ar fi fost victima unui război de presă când s-a aflat că oamenii ei au capturat și bătut un bandit. Opinia publică ar fi avut o imagine de ansamblu asupra întregii operațiuni și ar fi știut când aude de încă unul caftit unde se plasează acesta în contextul luptei generale cu hoții de biscuiți din magazin.

De păcatul comunicării greșite se fac vinovate și orfelinele, și Academia Română și proprietarul vulcanizării care nu pune un afiș cu numărul de telefon la care să suni dacă vrei să-ți schimbi cauciucurile. Pe Google Maps. În religia aceasta trebuie comunicat non-stop cu copilul,

eventual din oră-n-oră, chiar dacă el nu vrea s-o facă. Dacă se joacă pe telefon, de o ce o face, oare vrea să comunice ceva și nu poate? Să nu care cumva să citească o carte și să nu comunice ce-a învățat din ea. Mai toate bolile copilăriei pot fi reparate prin comunicare, inclusiv indolența și bâzdâcul. La fel și-n familie, prin comunicare poți să ajungi la aproape orice, de la o listă de cumpărături perfectă la un anal. Orice alegător, odată ce îi este ales reprezentantul speră ca acesta să comunice mai mult cu cetățenii, să spună exact ce face el acolo zi de zi, să comunice mai mult instituția pe care o conduce. Sigur, multe dintre instituțiile acestea dau comunicate, dar nu se compară cu comunicarea aia pură, directă, a omului de-acolo cu omul din afara lui.

Este o religie a țărilor civilizate și a tinerilor care pleacă în zone de conflict fiind convinși că ce au învățat în facultate, despre paradigma comunicării, este nu numai real ci și aplicabil în realitatea cotidiană. Prin vorbă poți convinge oamenii să meargă pe calea cea bună, să devină prietenii sau măcar să te respecte pentru opiniile tale. Oamenii care au mai propovăduit religii cunosc foarte bine limitele comunicării. Este plin calendarul creștin de oameni care au crezut în comunicare și au ajuns bătuți în cuie, aruncați la lei sau fierți în ulei încins. Dealtfel, o mare parte a creștinătății are și acest simbol pe care și-l atârnă de gât, cu un om ucis după trei zile de tortură groaznică, care era convins și el că se poate cu vorba bună.

Mesenii nu cunoșteau aceste detalii, sau dacă le știau erau convinși, cu excepția primarului, că cei de dinaintea lor nu știau să comunice cum trebuie. Așa că l-au încurajat pe Dudu să continue, și acesta a ținut un discurs minunat despre

abolirea sclaviei în satul Boscheni și mai ales în gospodăria lui Ilie Stancu. Acesta a adus argumentul economic, că un om care nu este sclav este mult mai eficient în activitate, existând dovezi științifice că momentele de relaxare și fericire duc la îmbunătățirea activității la job. Argumentul social este că într-o societate cu mai puțini sclavi există mai puține șanse de creștere a tensiunilor și astfel se poate ajunge la un fel de entropie socială. Ar mai fi și discuția morală, că oamenii superiori nu trebuie să-i vadă pe cei inferiori ca pe ceva exploatabili, ci ca pe niște creaturi ce pot fi ajutate să fie mai bune, pentru că au dreptul la fericire la fel ca noi toți. Toți oamenii sunt egali între ei și este fundamental ca acest drept al lor să nu fie încălcat.

Tata Ilie a ascultat acest discurs cu interes, dar poate nu cu suficientă atenție, pentru că tot ce a înțeles el din toată asta a fost un ton paternalist al omului care-i recita principii de relaționare inter-umană. Din experiența sa personală cu oamenii, unii merită să fie sclavi și alții merită s-o încaseze pentru că sunt obraznici. În sistemul său de valori bogătașul satului considera că obraznicia trebuie pedepsită instantaneu și cu putere, fiind un adept al comunicării non-verbale. Un urlat combinat cu o palmă constituie o formă de transmitere a mesajului mult mai eficientă din punct de vedere al (*Delta T*) precum și a energiei folosite. Și pentru a obține entropie e necesar o formă de energie pe măsura obrazniciei ce s-a manifestat în domiciliul său, așa că a început să urle la primar cu „ce mi-ai adus mie pe ăștia în casă”. Și până când acesta să apuce să răspundă în termen în baza legii dreptului de acces la informații publice, a scos o toporișcă de sub masă și i-a aruncat-o spre frunte.

În acel moment s-au auzit trei pocnete.

Primul a fost făcut de pistolul scos de Paolo di Bernardo cu iuțeala unui calabrez. Acesta s-a folosit de pistol, un *Px4 Storm Subcompact*, firește, ca să-l împuște în cap pe țăranul ce începuse să urle. Cum avea să explice mai târziu, fiind italian a văzut mafioți reali, nu de-ăia din filme, și cam știa cum arată înainte să izbucnească. Un civil oarecare nu ar sesiza micile detalii din fața omului care sare să te ucidă, dar un italian, da. Totodată, a fost atent când primarul i-a povestit care e situația poliției prin localitate și a calculat că nu vor fi probleme. În plus, începuse să intre la bănuieli că acesta este zmeul despre care tot vorbea lumea, întrucât se potrivea profilului: un *berluscon* primitiv și violent care răpește oameni și-i ține în sclavie. Misterul este rezolvat.

Al doilea pocnet a fost făcut de aparatul foto de la gâtul lui Dudu. Acesta a sărit în fața primarului, să-l protejeze de toporișca aruncată de Tata Ilie. Și el fusese atent la discuțiile din pădure și reținuse ideea că o a treia lovitură de topor în cap i-ar putea fi fatală lui nea Costică. Obiectul s-a spart în țăndări, dar măcar a fost util, nici primarul nici fotografii n-au avut nicio zgârietură. Și e rar ca un eveniment fotografic să aibă atât de mult impact, să salveze, efectiv două vieți. Neștiind cum să reacționeze la asemenea gest, primarul l-a pupat tandru pe frunte.

Al treilea pocnet a venit de la Arista, cu toate că ea nu pășise nimic. Doar că o parte din ea ce o ținea încleștată de ani buni s-a desfăcut cu putere și zgomotos la vederea gestului eroic al lui Dudu. A simțit cum izbucnește în ea o

gelozie cruntă văzând degetele butucănoase ale lui Ion Costel prin părul negru și mătăsos al lui Radu Dumitru.

VIII. AMOR

O devălmășie a avut loc.

Sclavii de prin casă au tresărit surprinși. Paolo le-a explicat că acum sunt liberi, cu câtă *italo-romena* știa și el. Primarul s-a descotorosit de fotograf, aruncându-l din brațe pe jos și a preluat controlul situației. A fost destul de insistent pe faptul clar că pe omul aflat la podea l-a bătut *Dumniezo* și l-a bătut atât de tare că acum îi curge sânge din tâmplă și e, din ce se pare, mort. Cei prezenți ar face bine să cheme popa pentru înmormântare și să se roage pentru sufletul decedatului, că poate a fost om bun și dădea bună-ziua la toți vecinii.

Apoi l-a tras deoparte pe italian să-l întrebe ce-a fost în capul lui de-a împușcat un om în comună la el. Paolo a fost destul de concis, repetând că el a venit aici să răzbune răpirea cumnatei sale de către un *berluscon* sau „zmeu” cum îi zic localnicii, și că el, ca urmaș al lui Aldo din Bernardo, care a n-a lăsat nici o datorie neplătită, s-a ținut mereu de cuvânt. Aldo fusese chemat în '71 să lămurească niște acte cu un vaporeș de-al lui de pescuit în Cantazaro Lido. A trebuit să stea câteva zile pe-acolo, a cunoscut o tânără din Padova ce venise să muncească într-un bar de pe faleză. S-a îndrăgostit iremediabil de ea, au petrecut trei seri magice împreună și în a patra n-a mai găsit-o. A căutat-o în toate locurile cunoscute până a descoperit-o tristă în garsoniera în care stătea,

făcându-și bagajul. Femeia voia să plece, că lucrurile începuseră să devină neplăcute în zonă, un client al barului chiar o ciupise puternic de cur cu o seară înainte în râsetele colegilor și nu mai avea chef să stea printre sudiștii aștia cu sângele fierbând. Aldo s-a dus glonț la bar și a întrebat cine i-a ciupit gagică. Un grup de 15-20 de calabrezi l-au scos afară, l-au înconjurat și dintre ei a ieșit unul mai tatuat care a afirmat că el a făcut-o. Omul s-a dus direct la el și i-a dat un pumn de armator de vase direct în cap de l-a lăsat lat pe individ. După care s-a pus în genunchi, și-a pus mâinile în cap să se protejeze și i-a lăsat pe ceilalți care au tăbărât pe el să-l bată până se satură. Cazul a fost unul celebru, a fost vizitat în spital de premierul Italiei care a promis că astfel de acte nu vor rămâne fără urmări. Ba chiar a dat și un interviu la RaiUno unde a spus ceea ce a spus și procurorilor, că venind de pe chei s-a împiedicat într-un odgon și a căzut într-o cutie plină de cuțite și bâte. Și că în principiu ar ajunge într-o situație în care să sară la bătaie sau să caute niște oameni și familiile lor și să-i înjunghie pe toți de la sugar la moș doar dacă ar afla că iubita lui e deranjată de vreun cocar în continuare.

Mesajul l-a impresionat pe unul din seniorii mafiei calbreze, Luca Talarico, atât de mult că ăla i-a trimis la spital un sigiliu al lui Robert Guiscard și mesajul că dacă ar avea mai mulți oameni ca el ar putea domina lumea.

Dudu a ieșit pe prispă să fumeze o țigară să-și revină un pic din șoc. A privit încruntat noaptea și a tras adânc în piept aerul înghețat savurând o senzație de bine și calm. Apoi a simțit ceva cald lângă el și a văzut-o pe Arista care venise să-l

întrebe cum se simte. I-a spus că bine, ar vrea să se întindă un pic.

Ea l-a tras de mână într-una din căsuțele din curte în care părea că nu e nimeni. Au intrat în cămăruța mică cu o singură laviță și o icoană pe perete. Cu un gest precis Dudu a scos o brichetă și a aprins candela de sub ea, luminând chipul Maicii Domnului. Și-al lui Dudu, care avea un întuneric interesant în ochi acum. Femeia l-a văzut pentru prima oară în altă lumină, așa cum îl vedea toată lumea. Înalt, puternic, frumos și tânăr. Și-acum și plin de încredere în el, ca și cum era doar vârful, doar scânteia care precede o forță imensă precum o vijelie sau explozie.

Arista era nehotărâtă încă, umbla în teritoriu necunoscut, nu știa dacă face bine ce face. Vocea aceea din cap care o ghida tot timpul în situații de criză, care-i țipa mereu în cap „fii vigilentă, e o capcană la mijloc”, vocea aia era tăcută. Și ea aștepta ceva.

„Ce faci”, l-a întrebat șoptit.

El și-a pus mâna lui mare cu degete fine pe obrazul ei și a mângâiat-o ușor. A coborât delicat pe gâtul subțire și a prins de șnurul bluzei. A tras expert și lin, a fost suficient ca ea să se scuture stângaci și să cadă cârpa, să-i scoată la vedere bustul. Era micuță Arista, și umerii goi și subțiri străluceau tremurând în lumină. Tatuajele s-au amestecat cu umbrele degetelor lui Dudu. I-a privit sânii cu căutătura emoționată, curioasă și pofticioasă a bărbatului care vede pentru prima oară țâțe. Și erau superbi sânii ăia, două povești drăguțe, unul mai mare și unul mai mic, cum sunt toți, că toate

femeile sunt complexate de asta. Nu și Arista, era era mândră de corpul ei și vedea în imperfecțiune încă un drapel de fluturat. I-a împins mândră în față, dar tot a tresărit când i-a luat în mâini Dudu. Și-a întins degetele peste abdomenul lui perfect, acoperit cu un păr fin ce izvora din vintre și mergea până în coșul pieptului, mângâindu-l, simțindu-i respirația lentă și puternică, căutând sunt vârful mișcarea subtilă a pulsului.

Nici nu și-a dat seama când a intrat în ea, dar a simțit când era în ea. A început să-l simtă mișcându-se ritmic înăuntru, nicio mișcare greșită, nicio lovitură pe lângă. Fără grabă și fără ezitări. Fără frână până când nu a mai suportat tensiunea ce se aduna în ea, când începuse s-o doară un pic capul de la ea și a icnit eliberator, strângându-l tot mai tare, pulsând în jurul lui. Și când credea că s-a liniștit, l-a simțit și pe el zvâcnind incontrolabil în ea și a țipat din nou.

Respirația i-a revenit la normal după câteva minute și a așteptat să-i revină scârba față de animalul care adormise lângă ea, sforăind discret. Dar nu l-a văzut ca pe un monstru răpitor, ci doar ca pe un om fragil și obosit, cu câteva urme de vânătăi de la lupta la care participase, care dormea ca un motănel. A scotocit prin hainele lui și a găsit pachetul de țigări, a scos una și a aprins-o de la candelă. S-a așezat turcește și l-a privit fumând îngândurată.

El s-a trezit mârâind simpatic și și-a ațintit imediat ochii la ea. „S-a întâmplat ceva?”, a întrebat în șoaptă. Arista a pufnit fumul pe nări: „Am dat de dracu”.

Lucru confirmat și de primar, care se-auzea de-afară „unde sunteți copii, hai că trebuie să mergem”.

Până să-l lămurească, nea Costică intrase din nou în casa principală să negocieze cu cei de-acolo. Paolo era deja afară și pregătea mașina. Acesta a explicat rapid că primarul și-a manifestat dorința „să ne cărăm rapid de-aicea” chit că este seară.

Ion Costel a ieșit rapid din casă lansând o privire preocupată de primar. Le-a făcut semn jurnaliștilor să se suie în mașină și încă un semn că vor comunica prin stații, imediat ce ies din curte. Apoi s-a suit în mașina sa și a demarat în trombă, având grijă să omoare o găină la ieșirea din curte. Abia când au intrat din nou în pădure, într-un întuneric aproape complet, că nici luna nu răzbătea printre crengi, a dat explicații cu privire la faptele sale.

Astfel, în evaluarea lui, oamenii șocați că le-a fost împușcat un coleg stau așa cam o oră, după care încep să pună întrebări și să aibă idei. Din experiența sa, în zonele rurale și mai ales la el în comună, când oamenii încep să aibă idei se ajunge rapid la bătaie, lucru explicabil de altfel prin lipsa aproape completă de arene de dezbateri în comunele din România, sau chiar în orașe. Acuma, cine și dacă are cineva dreptate în toată povestea asta este o chestiune ce va putea fi dezbătută ulterior la birou, doar că pe moment el crede că cea mai bună soluție este fuga.

Evident, a fost chestionat cum de nu poate să-și țină alegătorii în frâu, moment în care primarul a reamintit că nu i-a putut convinge să abolească sclavia, nu sunt genul de

cețățeni care sunt ușor manipulabili. Există o specie intelectuală care au impresia, pentru că nu sunt buni la bătaie, că oamenii mai proști ca ei sunt ușor manipulabili. Asta pentru că au citit ei trei articole pe internet scrise de oameni la fel de deștepți ca ei, că marea masă a proștilor e ușor de manipulat. Sau a dat de teoria asta într-o carte pe care a citit-o să impresioneze un profesor de facultate care l-a făcut să se simtă superior, că e mai deștept, nu ca proștii ăștia. În fine, nu contează sursa, ideea e că informația e falsă.

Dacă ar fi adevărată ar exista o artă marțială întreagă de oprit bătăi prin argumente. Numeroși sensei ai acestei arte ar putea convinge niște băieți nu prea deștepți să nu plece cu portofelul și adidașii cu toate că ei au cuțite și el doar puterea minții. Ai putea manipula proștii să muncească pe nimic, să nu asculte manele, ci doar Bach, de-ar răsuna mahalaua de concerte brandenburgice până dimineața și ai putea să-i păcălești să nu se mai uite la televizor și să facă curat prin casă.

Paolo di Bernardo l-a întrerupt și i-a atras atenția, încă o dată, că au făcut ceea ce trebuiau să facă, ar trebui să se întoarcă la casa omului să găsească fata dispărută și să se reîntoarcă în sat. Primarul a început să-i explice, cu mult calm, că un fleț oarecare dintr-un sat nu este un zmeu și că fata a fost răpită de altcineva, mult mai puternic. Un personaj care trăiește într-un palat de cleștar, nu o casă de chirpici. Și că treaba asta se va rezolva lejer în câteva zile, doar să se calmeze un pic oamenii. A explicat și de ce a călcat intenționat o găină, că atunci când se va reclama fapta lumea va auzi două informații concomitente din gura țărănilor: că a venit cu un mafiot italian care a omorât un om și că a călcat o

găină. Chiar de cazul va fi relatat în presă sau în fața unui procuror de la județ, dubla informație va produce o disonanță cognitivă, că toată lumea crede căăștia de la țară sunt proști și țărani nasoși. Și-atunci or să creadă informația cu găină și or să presupună că din cauza găinii primarul e acuzat de fantasmagorii, doar că au ăia o ciudă.

Bine, primarul n-a explicat-o așa, ci a zis că oamenii de la oraș au atenția unei pisici, nu pot să fie atenți la două lucruri deodată și decid că cel mai interesant e ăla hazliul. Ca mîța care se sparge la ciucuri, ăia or să se rupă la ideea că a călcat primarul o găină și acum un sat întreg vrea să-l omoare. Și-o să ignore partea cu crima.

Apoi a mărturisit că și el ar vrea să se întoarcă acasă, așa că o să-i ducă la palatul zmeului să se convingă de adevăr. După cum i-a zis pustnicul din pădure, locul este aproape, trebuie să treacă de râpa numită Genoflexiunea Babei prin pasul Sughîțul Cerbilor spre creasta Ghelasiile Domnului și au ajuns. N-ar fi fost crezut primarul, dacă narațiunea sa nu ar fi fost ajutată și de faptul că mergeau prin acele locuri care se potriveau perfect descrierii și un peisaj de basm nu s-ar fi desfășurat în fața lor.

Și s-au apropiat de o poieniță, în care era un singur copac în mijlocul lacului de zăpadă, și de copacul ăla, spânzurat de o creangă, era un om foarte înalt.

IX. SPÂNZURATUL

Părea să fie spânzuratul de care vorbise pustnicul. Au lăsat mașinile cu motoarele pornite, au coborât Paolo, strângând pistolul în mâini din prima și Arista din a doua, că ea era oricum a fost tot timpul mai curajoasă. S-au apropiat de corpul ce se mișca aproape imperceptibil în bătaia vântului. Avea părul lung și vișiniu, fața îi era acoperită de tatuaje și corpul înconjurat într-un fel de mantie. Când chipul i s-a îndreptat spre ei ochii i s-au deschis brusc și cu o voce joasă și calmantă a spus: „Bună seara”.

L-au privit șocați și în lipsă de altceva la mai bun au răspuns tot cu „Bună seara”. Spânzuratul a zâmbit și a vorbit clar, ca un om care știa comunicare, atât de limpede că l-a înțeles și italianul și românca. „Bag seamă că un alt grup de viteji a pornit spre bârlogul zmeului. Aveți grijă, voinicilor, nu este de șagă cu acesta”.

Încă un pic șocat, Paolo l-a întrebat pe spânzurat dacă e bine și dacă nu-l poate ajuta cu ceva. Cum ar fi să-l dea jos din copac. Acesta i-a replicat că sforile cu care este prins nu-s sfori obișnuite și nu le poate tăia o lamă omenească. Arista a ținut să-l contrazică și a scos briceagul ei *Leatherman original* și s-a dus în spatele lui, să-i taie măcar sforile ce-i țineau mâinile legate. Lama, destul de ascuțită dealtfel, s-a simțit ca una a unui cuțit de plastic și s-a rupt fragilă în sfoară.

Spânzuratul s-a uitat la ea și a zâmbit din nou. „Frumoasă domniță, curajul tău te-a adus până aici, dar curajul nu e suficient pe acest tărâm. Și nici nu ești în cea mai bună formă a ta, ești vulnerabilă acum. Ai nevoie de prieteni și. Nu te mai lupta să mă dai jos, promite-mi ceva, dacă te întorci”.

Arista a sărit repede să-i spună că va reveni cu un echipaj SMURD care sigur are în dotare clești de descarcerare suficient de puternici cât să rupă sforile alea, că doar sfori sunt, ce naiba. Omul atârnat a insistat pe ideea că acele legături nu pot fi rupte de unealtă omenească. Și că dacă vrea să-l ajute să meargă până în capitala românilor, la București, și-acolo să meargă în zona Berceni unde va găsi un chioșc la o scară de bloc, singurul deschis noaptea. Și-acolo e un om care seamănă cu Liviu Dragnea care are o mână de aur, să-i spună omului acela să vină până aici că doar mâna lui poate desface astfel de vrăji.

Femeia a continuat să fie sceptică cu privire la informațiile pe care i le furniza omul, dar spânzuratul părea că se aștepta la așa ceva. „Știu, nici eu n-aș crede asta de-aia te rog să cauți la chimirul meu, e o punguță acolo cu doi bani de aur arată-i banii ăștia omului de la chioșc și te va crede imediat. O să știe că vii din partea mea”.

Apoi, adus de vânt, s-a întors spre italian și i-a spus că dacă supraviețuiește întâlnirii cu zmeul, când se întoarce în Italia îl roagă frumos ca neapărat să meargă la Roma pe Via Cavale 12, să intre pe poartă și să sune la primul apartament pe dreapta. Să-i spună doamnei ăleia care va răspunde că el, Andreius, e un pic reținut la muncă și că o să vină mai târziu acasă. Totodată, să rupă un fir de păr din capul lui, că-i va fi util în castelul zmeului.

Cei doi i-au ieșit rapid din uluială și și-au reafirmat intenția de a-l duce la un spital pe spânzurat, că nu au de gând să mai umble brambura prin munți după zmei, întrucât le-au ajuns aventurile până la ora asta. Și în plus nu cred în

zmei. Iar omul atârnat de copac le-a explicat la fel de calm că faptul că ei cred sau nu în zmeu nu contează, că zmeul crede în ei și vine încoace. Și că ar trebui să se grăbească să rupă un fir de păr din capul lui că vor avea mare nevoie de el. După care noaptea a devenit și mai neagră, întunericul și mai întuneric și nimeni n-a mai văzut nimic în bezna cea mai adâncă.

Cleștar este o denumire populară pentru cristal. Când oamenii simpli se refereau la „palat de cleștar” vorbeau de dapt despre un palat luminos, cristalin, strălucitor, în contrast cu scorburile în care trăiau și încă trăiesc, doar că acum o duc mult mai rău, că au case din chirpici puse una peste alta. Nu se mai zice „am un sat de iobagi”, se spune „am un ansamblu rezidențial în inima naturii populat cu IT-iști”, pentru că sună mai fain decât „adunătură de rigipsuri prinsă cu sârme și credit ipotecar”.

Oamenii s-au trezit într-un astfel de palat de cleștar și au înțeles în sfârșit ce-au văzut strămoșii lor și-au depănat în snoave. Era un loc făcut frumos cu faianță și sticlă, dar faianță de-aia bună, mișto, de stai și te uiți la ea încontinuu și ai vrea și tu să ai la tine acasă. Oamenii au fost impresionați de arta faianței din cele mai vechi timpuri și au apreciat de fiecare dată pe maeștrii faianței. Cel mai apreciat faianțar din lume este, fără îndoială, Antonio Gaudi care a realizat lucrări mărețe tapetate cu faianță nu doar înăuntru ci și afară. Este revoluționarul, renașcentistul, care a eliberat faianța din baie și bucătărie și a slobozit-o în lume, într-o explozie de culoare și, mai ales, de artă.

Impactul lui Gaudi asupra omenirii poate fi greu evaluat. Chiar și acum există câte un bărbat optimist în lume care nu știe ce-i Gaudi, și vine acasă cu niște flori, o sticlă de merlot și gândul că se va destrăbăla cu femeia lui o perioadă după care vor dormi îmbrățișați uitându-se la Netflix. Dar el nu știe că femeia lui se uita pe internet, prin „*memories*” și-a descoperit o poză de când a fost ea la Barcelona și a vizitat parcul Guell. Și are o imagine cu ea mult mai tânără în dreptul unei faianțe mișto puse artistic pe un dragon colorat și când vine animalul acasă vede doar un neofit, care n-ar fi în stare să facă niciodată așa ceva.

Și da, poate face dragoste cu el, dar nu e complet, nu se aruncă și nu se dăruie total pentru că gândul îi este la Gaudi, ăla bărbat, știa să pună o faianță de visai, iar ăsta care găfâie aici nu știe decât catalogul Dedeman.

Palatul ăla în care s-au trezit oamenii după ce s-a ridicat întunericul era ca un palat făcut de Gaudi. Oriunde te uitai totul era superb, până și suportul care ținea hârtia igienică la veceu era artă, Michelangelo s-ar fi bătut cu pumni și scuipați cu Leonardo să se semneze pe el.

Fiecare în camera lui, a savurat, mai temător, mai curios, răsăritul de soare care inunda camerele cu lumină. Dar toți au rămas cu aceeași impresie plăcută și nu au fost deloc surprinși când la ușa superbelor odăi în care stăteau a bătut cineva. De fiecare dată era o fată frumoasă și zâmbitoare, care le-a spus că zmeul îi așteaptă la micul dejun și că ea o să-i conducă acolo. Au mers fermecați prin coridoare înalte ce se unduiau și păreau că se transformă la fiecare pas până

spre o sală de mese superbă, albă de la marmură și cel mai deschis lemn de pin din care erau făcute masa, scaunele și diverse incrustații prin coloane.

În capul mesei stătea ceva ce părea a om bătrân, un fel de Nicu Steinhard sau Gandalf, în funcție de ce sistem de referință folosești. Un bătrân cu păr alb și o privire serenă, privirea aia pe care o are omul care știe sfârșitul unui banc slab și știe că nu-l poate opri pe ăla care-l spune, că e cel mai important moment din viața ăluia și acum e generos. Un om care s-a ridicat deasupra comesenilor care ar sări să latre „îl știm, bancu', dă-te dracu, stai să-ți zic altul”, și cu o stăpânire de sine aproape regală a zis „lăsați, că eu nu-l știu, zi mai departe”. Și a inspirat liniștit cunoscând că a făcut o faptă bună. Chit că știa bancul. Acest tip de favoruri îl oferă prinții conșilor și ducilor preferați din anturaj, și așa e privirea lor când o fac.

Aceasta era privirea cu care se uita zmeul la cei patru care se așezară timid la masă, aproape unul de altul.

„Ce gest frumos și interesant să mă vizitați înainte de moarte”, a început zmeul zâmbind în continuare. Apoi a citit privirile fiecăruia și a înțeles ce-ar fi vrut să zică deși ăia au stat muți. „A, da, bineînțeles că veți muri. Nu de altceva dar sunteți muritori. Chiar de scăpați de-aici și nu veți muri că vă ucid eu, tot veți muri”.

Cuvântarea creaturii i-a întristat cumva pe meseni.

„A, și cum funcționează memoria la muritori, înainte de a muri vă veți aduce aminte cele mai importante momente din

viața voastră și vă garantez că întâlnirea cu un zmeu va fi prima. Că și alții au mai făcut copii, au iubit, au descoperit planete, dar sunt extrem de puțini muritorii cei care pot spune că au văzut un zmeu. Așa că faza asta o să vă sară în minte în ultimele clipe ale vieții, o să fie ca ieri. Practic eu v-am omorât și acum și peste 50 de ani. E ultima memorie pe care o veți avea, că e importantă”.

Arista a fost prima care s-a trezit din vrajă sau șoc și a afirmat că pentru ca toată chestia asta să funcționeze trebuie ca ei să creadă că au de-a face cu un zmeu și ea, personal, nu crede asta. Drept urmare sună *cool* ce spune, dar nu funcționează.

„Desigur, domniță, voi demonstra destul de simplu, dar mai întâi să mâncăm”.

Și a întins mâinile deasupra mesei și în fața sa s-a ivit o plită semicirculară de fontă. Și dintr-o caserolă a scos niște felii de ceafă de porc și le-a aliniat frumos în jurul lui. Carnea a început să sfârâie nervos.

„V-am invitat la mic dejun, la breakfast cum îi spuneți voi, și vă văd strâmbând deja din nas. Nu sunteți obișnuiți cu un asemenea început. Dar nu spune înțelepciunea populară și chiar și cea științifică, că aceasta este cea mai importantă masă a zilei? Dacă e importantă, de ce n-ar fi ea direct o friptură la grătar, nu este asta o masă bună? Nu asta este momentul forte din nuntă, că restul mâncărilor sunt antreu, până vine friptura. Nu asta e baza la grătar, când vă adunați în păduri să mâncați carne și să vă aduceți aminte din ce maimuțe păroase ați venit? Păi n-ar trebui să mâncăm

așa ceva la micul dejun, dacă tot e bună și completă? Dacă beți lapte de vacă ca vițelul și mâncați hrana vițelului, porumb, nu-i așa că veți avea o energie de vită dimineața? Când am cunoscut eu prima oară specia voastră, cimpanzeilor, erați mult mai carnivori și mai violenți, acum îmi păreți un pic epuizați. Serviți, așadar, această friptură și mai întremați-vă. Vreau să fiți vioi când vă omor, că altfel n-are haz”.

Friptura s-a dovedit într-adevăr bună, și ar fi fost și mai bună dacă asupra tuturor n-ar fi planat amenințarea constantă a bătrânului care zâmbea ciudat și susținea că îi va ucide pe toți.

Observând privirile întrebătoare ale mesenilor, s-a șters cu un ștergar de mătase brodat pe barbă și a continuat cu aceeași voce calmă. „Ei, și dacă nu v-a convins acest palat de cleștar, suita de femei frumoase și faptul că v-am adus aici prin magie, rămâne doar să mă credeți pe cuvânt. Da, eu sunt zmeul acestor locuri, eu iau fete din sat, după cum v-a explicat și domnul primar și nu l-ați crezut. Și-acum, uite unde l-ați adus, l-ați omorât prematur deși ar mai fi prins vreo două mandate, cel puțin”.

X. POVEȘTI NEMURITOARE

Orice poveste, mai ales una proastă, trebuie să se termine, și această poveste nu e o excepție din niciun punct de vedere. În acea dimineață de ianuarie a anului 20... un jurnalist însă nu voia ca lucrurile să se termine așa, fără o explicație. Iar Arista Cezan era unul din ultimii jurnaliști români, căliți în

focul sălbatic al tranziției de la o societate ordonată și autoritară la una liberă și independentă. Și trecerea asta nu se face cu ochii închiși, tremurând de frică și așteptând să se termine vijelia de-afară, nu! Oamenii curajoși se uită pe geam să vadă ce se întâmplă și să le povestească celorlalți care stau cu capul la cutie ce mai e și cât mai durează.

Așa că zmeul a fost întrebat, logic, de ce răpește fete din sat și cum de își permite asemenea încălcări ale legii. Că răpirea și sechestrarea sunt chestii ilegale pe teritoriul României și din ce știu ei tot ce se află pe teritoriul României, de la veveriță la prim-ministru trebuie să respecte legea. Scrie și în Constituție, nimeni nu e mai presus de lege. A, și și că amenințarea cu moartea este tot o faptă penală, apropo.

Zmeul nu a părut deloc supărat că i s-au pus asemenea întrebări, ba chiar a dat impresia că are chef de destăinuirii. Așa că a explicat, ca la proști, cum stă situația.

„În primul și-n primul rând eu sunt pe aceste meleaguri dinaintea rândului ăsta de legi. Am mai văzut de-astea, au mai fost oameni pe-aici care au pretins că ei au legi și reguli. Dar, juridic vorbind, legile au aplicabilitate asupra domeniului stăpânit de om, în realitatea lui, presupun că fazele astea se explică încă din primul an la Drept. Eu nu sunt om și acesta nu este domeniul omului. Nu puteți dispune pe ceva ce nu vă aparține nici la nivel fizic nici la cel metafizic. De-aia i se și zice acestui loc tărâmul celălalt, în legile mai vechi era destul de clar definită treaba asta. Dar voi vă credeți deștepți acum și nu le mai băgați în seamă, ați uitat învățăturile vechi. Sunteți printre cei mai ignoranți dintre cei care au trecut pe-aici.

Acesta fiind cadrul legal în care fac ce vreau eu și voi nu mă puteți opri, asta dacă ați încerca-o s-o faceți legal. În al doilea rând, dacă nu aș face eu ce fac anual, nici măcar n-ați mai avea o țară în care să vă jucați voi de-a legile și principiile.

V-ați uitat un pic în jurul vostru, cine ține toată șandramaua asta funcțională? Cine face lucrurile să meargă? Cunoașteți oamenii din jur, aveți atâta încredere în ei? Câte știri ai scris despre drumuri făcute de mântuială, despre poduri și clădiri care stau să se dărâme. Credeți că ăștia ca voi ar putea să facă lucrurile astea să reziste? Răspunsul e nu, îl știți și voi. Dar sunt printre voi și oameni de încredere, oameni puternici, oameni curajoși, știți și cine sunt, aveți și termen pentru ei, ziceți „fii de zmei”. Mai exact, ai mei. Fii și fiicele mele sunt discret băgați în țesătura asta a voastră pe care voi o numiți țară și ei țin digul cu dezastru să nu muriți voi înecați în marea de incompetență în care vă bălăciți zilnic.

Primarul ăsta care v-a adus aici n-a fost în stare să facă un drum în 10 ani, în condițiile în care viața voastră este și finită. Și totuși drumuri se fac, ca să puteți veni voi pe ele înjurând și să-mi frecați mie ridichea”.

Aici primarul a ridicat o mână și a precizat că el a vrut să facă drum, a solicitat autorităților județene și centrale fonduri pentru realizarea acestora, dar nu a primit încă un răspuns pozitiv, doar promisiuni că va fi inclus în bugetul de anul viitor.

Zmeul a zâmbit discret și a continuat.

„Ai făcut pe dracu ghem, știi ăștia ca tine, e plină țara, nici o labă nu puteți face fără o aprobare de la Consiliul Județean și fonduri alocate prin Programul Național de Dezvoltare Durabilă.

E nevoie de fii de zmei, și ăia se fac la fel ca și fii de oameni, trebuie să am femei ca să fac copii cu ele și să-i răspândesc apoi pe tărâmurile voastre. Că dacă nu fac asta în câțiva zeci de ani, câteva clipe după timpul meu, s-ar duce totul de râpă pe-aici, n-ar mai fi picior de om, v-ar mânca urșii pe toți. Și știți cât de greu e să faci sex cu o ursoaică? Femele de om sunt mult mai bune pentru așa ceva, e chiar plăcut.

Și nici măcar nu-l lacom, nu iau mai mult decât îmi trebuie, o femeie pe an, zic că e un troc cinstit pentru ca să fac realitatea voastră cât de cât coerentă și funcțională. Logic ar fi să fi venit aici să-mi mulțumiți”.

După ce a trecut momentul de stupeoare generat de tupeul din spusele zmeului, Dudu a deschis gura și i-a atras atenția că în continuare răpirea este un gest unilateral și că de mai bine de o decadă s-a decis, inclusiv în România, că femeile sunt oameni și au dreptul să aleagă dacă vor sau nu să devină concubine de zmeu. Acuzatul a început să se ambaleze un pic.

„Am impresia, viteazule, că uiți că nu ești pe terasă la Simbio unde vrăjești tu studente la comunicare ci în palatul meu de cleștar. Ce-ți închipui, că eu abia mi-am șters muci

din liceu și am venit la București să mă cred deștept de încerci să vorbești despre determinism cu mine? Ideile astea lansează-le pentru ălea pe care le prostești tu cu gargara asta ieftină.

Că dacă ne uităm cu atenție, care-i diferența între mine și ăla care o păcălește pe o fată că-i va fi soț, prieten sau partener de nădejde și dup-aia n-o face? Ăla care seduce cu vorbe de-astea frumoase o tânără, o bagă în apartamentul lui bășit din centru, *vintage* cum spuneți voi la ruinele alea, și-o chinuie cu un sex modest un sfert de oră? Numai gândește-te câtă experiență la amor am eu, care am avut parte de ceva gagici la viața mea. Eu nu le mint pe astea să le dezamăgesc cu ștrumpilica aia de care ești tu atât de mândru, eu le iau și le duc în castel într-o cameră mai mare decât primăria din Nicolae Bălcescu.

Nu doar că le iubesc epocal, eu pot să le arăt lumea, toată lumea, rapid în zbor, nu într-un *city-break* cu *Blue Air* unde stă înghesuită cu genunchii în dinți între 70 de transpirați și- apoi merge pe repede înainte prin Lisabona să-și tragă poze cu toate locurile frumoase. Ce „alegeri” îi oferi tu? Cu asta, ultima, cu Gina, am fost recent la Veneția. Dar nu aia pe care o știi tu, unde e lumea ca la meci pe stradă, am fost la Veneția în 1 iunie 1192 seara, după ce Enrico Donadolo a fost ales doge. Că eu am vrăjeală reală în mine, nu de-aia pe care o turnați voi să se pișe corporatistele. Am stat la un vin cu bătrânul Enrico, era deja orb și nu știa cine suntem, și ne-a crezut apropiați. Ne-a povestit planurile sale și ne-a arătat palatul cum era atunci, cu istoria încă proaspătă pe el. Tu, hipsterică, ți-au dus gagica la Oltenița, să faceți ceva cool, să mai aveți niște fotografii de dat pe internet și o povestioară

funny de spus la birt. Cam ce crezi că ar fi „ales” prietena ta dacă tot vorbim de alegeri?

Eu doar ard niște etape, nu mint, nu mă rog și nu mă milogesc. Sărim peste pașii aștia neesențiali pe care mi-i arunci tu ca să emiți principii. Când dragostea noastră moare le trimit înapoi în țară, în locuințe decente și mă asigur că nu le lipsește nimic până mor, că trebuie să crească fii ăia de zmei. Și poate mai trec pe la ele din când în când, când și-o doresc, că și-n asta stă puterea mamelor singure, mai vine zmeul noaptea pe la ele. „Aleg” viața aia după ce au cunoscut-o pe asta, nu când trebuie să aleagă între un superficial ca tine și un bugetar mai spălat”.

Mesenii s-au uitat dezamăgiți unul la altul. Nu și Dudu, care era deja agitat și nervos. Acesta a continuat să-i spună zmeului că nu se termină așa, și că trebuie să răspundă pentru faptele sale și că ar trebui să dispară. Poate chiar să moară. Paolo di Bernardo n-a mai așteptat să termine fraza că a și scos pistolul și a tras rapid spre zmeu. Acesta nici nu s-a clintit, l-a privit cu oarecare milă întorcând foarte lejer capul. Pistolul din mâna italianului s-a transformat într-o veveriță care l-a mușcat rapid de mână și a tulit-o pe masă, printre farfuri. În timp ce oamenii se uitau șocați la veveriță, zmeul a părut că s-a înveselit un pic.

„Aoleu, dar ce credeți voi, fiii Împăratului Verde, că mă puteți omorî așa ușor? Nu l-ați întâlnit pe ăla afară, spânzurat de copac? Ăla era magician și n-a reușit să mă omoare, voi sunteți nimic. Trebuia să citiți cu atenție snoavele alea, eu nu pot fi ucis decât de personaje din aceeași construcție a

realității ca și mine. Doar Făți-Frumoșii pot să se bată în luptă dreaptă cu mine, nu-i așa Dudule?”

Toată lumea s-a uitat la Dudu, care la rândul lui se uita fix și încruntat la zmeu.

„A, nu le-ai spus? Și nici nu s-au prins, nu-i așa? Nu-s foarte deștepți. Un om superb care poate să-i convingă pe toți ceilalți să i se alăture în aventuri și nimănui nu i s-a părut nimic ciudat. Și mai sunteți și leneși, nici măcar n-ați citit poveștile bătrânilor. Tz tz tz. Vă fac eu un rezumat. Împăratul X și împărăteasa Y sunt foarte fericiți în regatul lor dar nu pot face un copil. Și vine o babă la împărăteasă și după care aia rămâne grea. Se naște un copil frumos și viteaz ca nimeni altul. Și doar el poate să-l dovedească pe zmeu, că e cumva tot magic, și el. Dacă n-am fost suficient de explicit, v-o spun direct. Baba aia sunt eu. De-aia de Dudu așa supărat pe mine, că i-am ars-o pe mă-sa. Ia zi, puiule, când ai aflat?”

Dudu a continuat să-l privească fix și i-a vorbit printre dinți. „Mi-a spus ea, la majorat”.

Zmeul a rânjit de-a binelea.

„Da, îmi aduc aminte de mă-ta, nu prea-și ținea gura închisă, dacă înțelegi unde bat”

Dudu a început să mârâie și mai nervos.

„Acest ciclu al răului trebuie să se oprească. Nu contează cum și cât trebuie sacrificat. Ai batjocorit-o pe mama și multe alte femei. Dacă-s sânge din sângele tău vraja ta nu merge

asupra mea. Te pot opri eu, și sunt dispus chiar și să te omor. Asta se termină aici”.

Zmeul a zâmbit din nou.

„Daaa, normal că trebuie să mă omori. Crezi că ești primul care a avut ideea asta? De la Cronos la Oedip la Luke Skywalker, orice fiu de șmecher trebuie să-și omoare tatăl. Doar că nu e așa ușor.

Ți-am zis că nu folosesc metafore, am vrajă reală în mine și n-am nevoie. N-ați citit cu atenție poveștile alea din bătrâni, tot repet asta. Ca să mă omori pe mine mai trebuie să omori trei persoane înainte. În toate poveștile alea eroul omoară ca să capete experiență, ai observat. Norocul face să mai fie exact trei persoane de față”.

Apoi a făcut cu ochiul către ceilalți meseni.

„Nu v-am zis de la început că o să vă omoare zmeul? Ce ziceți de asta? Rămâne de văzut care dintre ei, că Dudu e și om și tocmai îmi povestea mai înainte cum oamenii au dreptul la autodeterminare. Au dreptul să aleagă, pricepeți”.

S-a uitat amuzat spre Dudu.

„Alege, Dudule. E dreptul tău. Sfatul meu, ca zmeu cu experiență, e să începi omorâtul cu o găină. Să simți cum e să iei o viață. Că e ușor să vorbești despre omorât, greu e s-o faci. Să tai imediat sub mână cu care-l ții pe ăla pe care-l omori, ca să simți cum se zbate și cum pier. Să bei un pic adrenalina aia, să ai suficientă putere în tine să omori un zmeu, dacă e cazul. Cum spuneam, începe cu o găină. Sau,

dacă nu e, cu un cocoș, uite, începe cu cocoșul ăsta cu aur la gât, ăsta care credea că poate să mă omoare”.

Dudu s-a mișcat extrem de lent înspre Arista. A luat-o de mână și a privit-o intens.

„Măcar tu înțelegeți ce trebuie să fac?”

„Înțeleg, dar nu te lua după el, orice viață e importantă. Toți avem dreptul la viață, chiar și el”.

„Într-o lume cu el nu avem toți dreptul la viață. Nu l-ai auzit, el are dreptul la viața noastră, că face ce vrea și nu-l putem opri. Trebuie să-l omor ca să redau tuturor dreptul la propriile vieți. Aici nu este despre mine sau despre tine, este despre noi toți”.

Cu aceleași gesturi lente dar precise a pus mâna pe un cuțit de pe masă, cu care tăiase jumătate de oră mai devreme o gustoasă ceafă de porc în felii gestionabile. Apoi și-a îndreptat privirea spre italian. Acesta a priceput imediat și a lăsat să se vadă spaima.

„*Stai calmo, giovane, non saltare...*”

Dar Dudu a sărit ca o panteră peste masă și i-a înfipt cuțitul direct în jugulară. Italianul a căzut la pământ și a început să horcăie ținându-se cu mâna de gât, încercând să oprească sângele. Zmeul comenta amuzat.

„Ai fost atent la poveste, Dudule, știi care-i următorul, nu? Trădătorul ăsta de primar, zi, ai fost atent știi cu ce-l dovedești, nu?”.

Tânărul s-a uitat prin încăpere și imediat i-au căzut ochii pe un scut de care erau prinse, în cruce, două toporiști. A luat una cu ușurință și s-a uitat spre primar. Nea Costică a virat rapid să pună masa între el și frumosul de Dudu strigând „Dom'le, hai să ne înțelegem, ce mama dracului, oameni suntem”. Arista s-a ascuns sub masă, doar să dea ochii cu Paolo care își dădea ultimele suflări. Italianul s-a uitat la ea și a întins mâna pe care n-o avea la gât cu o privire rugătoare. Apoi a murit, și palma i s-a deschis să dezvăluie un fir de păr lung și vișiniu. Și-a adus aminte ce-a spus spânzuratul, a luat firul de păr și a încercat să se îndepărteze în patru labe. O incomoda așa că l-a înfășurat în jurul mâinii stângi și a încercat să-și continue drumul, cât mai departe de Dudu care tocmai înfîșea toporișca în cap primarului Ion Costel. Dar mâna stângă i-a amorțit instantaneu, apoi a început să se usuce rapid. A căzut într-o parte, tocmai să vadă pe Costel Ion cum își pierde lumina din ochi și pe Dudu cum se ridică și vine spre ea.

S-a chircit, întreg corpul a început să i se înnegrească și să se usuce, să se comprime, tot mai pipernicit până când n-a mai rămas nimic din el, nici măcar un fum. Și totul s-a făcut beznă completă pentru Arista, cea mai adâncă beznă posibilă. Și-apoi brusc o lumină puternică, atât de puternică încât a simțit că-i vine să vomite instantaneu și-a erupt. A scos zeamă și fiere și deodată un rinichi, apoi un ficat mic, organe peste organe și-a simțit o zgârietură și au început să cadă oase și sânge și dinți și piele și la final tatuaje și haine. Și cu o ultimă icnire a căzut și ea din vomă în corpul ce se forma în albul de pe jos și-a adormit.

S-a trezit cu o durere teribilă de ochi și cap. Și-n frig, era în zăpadă. A deschis ochii și a văzut că era sub spânzuratul din copac. Acesta a zâmbit îngăduitor.

„Eu ți-am zis, domniță, că nu e suficient curajul. Cum crezi că am ajuns aici. Curaj am și eu”.

„Mă doare capul”.

„O să-ți treacă”.

Evenimentele recente i-au revenit în minte și a simțit că-i vine să plângă.

„Ce pot să fac?”

„Ți-am mai spus. La brâul meu e prinsă o punguță, în ea sunt doi bani de aur. Ia-i și du-i în Berceni la singurul chioșc deschis noaptea. Acolo e un om cu mustață care seamănă cu Liviu Dragnea și are o mână de aur. Dă-i banii ăștia și spune-i să vină aici. Mergi pe drumul cu triunghi albastru, te va duce spre Fieni. Grăbește-te, vezi că nu mai durează mult și ăla de care fugi te va ajunge din urmă”.

În Berceni era pană de curent și n-a fost greu să găsească singurul chioșc non-stop, că era ca un far pentru insomniacii și bețivii zonei. A așteptat să plece lumea care avea treabă și a intrat printre cutiile puse una peste alta până la tejghea. Un om la vârsta a doua spre a treia, în maieu, cu un tatuaj cu

Rapid pe umăr, se uita la televizor, la o dezbatere politică în care oamenii explicau cum statul e tot mai incapabil să oprească răpirile de fete tinere, care mai mult ca sigur sunt victimele rețelelor de traficanți de carne vie.

Istovită, Arista a pus cele două monede pe tejghea. Calm, omul cu mustață le-a examinat cu atenție, uitându-se pe ambele fețe. Pe una era o cruce bizantină iar pe alta era un chip al unui fel de împărat.

„Aha. Deci și tu l-ai întâlnit?”

„Da”, a răspuns simplu Arista.

Omul s-a ridicat în picioare, și-a tras pantalonii de trening mai sus pe cur și a oftat.

„O să fie complicat”.

Apoi a luat o căpșună de pe un raft și a părut că vrea s-o încalce

FINAL

Dacă ți-a plăcut și mai vrei ceva în context, caută „[Minunatul nea Silvică](#)”. Altele găsești aici: eftimie.net/povesti

Poveștile astea sunt gratis, dar susținute financiar de niște oameni prin patreon.com/eftimie și paypal.me/ovidiueftimie. Dacă te distrează și poți să contribui, mulțumesc anticipat. Le mulțumesc și celor care au dat, nu prea mai pot să-i

menționez că mi-a zis un avocat că trebuie să am hârtie de la ei că-s de acord cu GDPR bla bla 🎵. Dar se știe ei.